

Nr 142

Kungl. Maj:ts proposition angående godkännande av avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden; given Stockholms slott den 10 november 1972.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden, föreslå riksdagen att bifalla det förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

G. E. STRÄNG

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner ett multilateralt avtal mellan de nordiska länderna om handräckning i skatteärenden. Avtalet avses för Sveriges del ersätta de bilaterala handräckningsavtal som nu gäller i förhållande till Danmark, Finland och Norge. Mellan Sverige och Island finns f. n. inte något sådant avtal. Det nya avtalet har ett vidare tillämpningsområde än såväl de gällande avtalen med Danmark, Finland och Norge som övriga internationella handräckningsavtal som Sverige träffat. Detta gäller både i fråga om den personkrets som avtalet omfattar och de skatter och offentliga avgifter för vilka handräckning får ske. Så har exempelvis i det nya avtalet tillskapats möjlighet att indriva vissa indirekta skatter samt socialförsäkringsavgifter.

Avtalet tillämpas på ärenden som inkommer fr. o. m. den 1 januari året efter det att samtliga avtalsslutande stater meddelat det svenska utrikesdepartementet att man genomfört de konstitutionella åtgärder som krävs för att avtalet skall träda i kraft.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 10 november 1972.

Närvarande: statsministern PALME, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, JOHANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, NILSSON, LUNDKVIST, GEIJER, ODHNOFF, BENGTSSON, NORLING, CARLSSON, FELDT.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *godkännande av avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden och anför.*

Sedan Kungl. Maj:t den 6 oktober 1972 beslutat att avtalet mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden skulle undertecknas, har det den 9 november 1972 undertecknats för Sveriges del av chefen för utrikesdepartementet.

Under en lång följd av år har mellan Sverige, Danmark, Finland och Norge bedrivits ett omfattande samarbete i fråga om handräckning i skatteärenden på grundval av bilaterala handräckningsavtal. För Sveriges del gäller i förhållande till Danmark ett sådant avtal av den 27 oktober 1953, vilket godkändes av riksdagen (prop. 1953: 237, BeU 61, rskr 406). Kungörelser angående förfarandet för att erhålla handräckning enligt avtalet utfärdades den 26 maj 1954 (SFS 1954: 503 och 504). Avtalet ändrades genom tilläggsavtal den 14 september 1961 (prop. 1962: 8, SFS 1962: 164). Det gällande avtalet mellan Sverige och Finland om handräckning i skatteärenden slöts den 10 mars 1943 och godkändes av riksdagen (prop. 1943: 171, rskr 183). Kungörelser om förfarandet utfärdades den 28 maj 1943 (SFS 1943: 286 och 287). Kungörelserna har sedermera ändrats, se SFS 1950: 113, 1952: 563 och 564 samt 1956: 575. Avtalet har kompletterats genom noteväxling den 29 december 1950 (SFS 1951: 12). Handräckningsavtalet med Norge träffades den 17 december 1949. Riksdagen godkände avtalet (prop. 1950: 13, rskr 19) och kungörelser angående förfarandet utfärdades den 24 november 1950 (SFS 1950: 591 och 592). Kungörelserna ändrades genom SFS 1952: 565 och 566.

Som framgått av redogörelsen är de nu gällande svenska avtalen med Danmark, Finland och Norge av ganska gammalt datum. Detta gäl-

ler också de bilaterala avtal som träffats inbördes mellan Danmark, Finland och Norge. Dessa avtal daterar sig från mitten av 1950-talet. Med hänsyn till erfarenheterna av tillämpningen av avtalen liksom till utvecklingen av de olika staternas interna lagstiftning på skatte- och handräckningsområdet har man sedan ganska lång tid inom samtliga stater varit överens om att avtalen behövde revideras. Man har vidare varit enig i den nordiska kretsen om att avtalsreglering på detta område borde tillskapas även med Island. Frågan upptogs redan år 1967 vid ett möte i Helsingfors mellan representanter för de nordiska ländernas finansdepartement, då man enades om att gemensamt söka utarbeta ett modellavtal som kunde tjäna som mönster för bilaterala handräckningsavtal mellan de nordiska staterna. Utkast till ett sådant modellavtal diskuterades vid ett möte i maj 1970. Diskussionen gav vid handen, att de sinsemellan likartade reglerna i existerande handräckningsavtal och den i många avseenden enhetliga nordiska lagstiftningen på handräckningsområdet motiverade ett försök att åstadkomma ett nordiskt multilateralt avtal om handräckning i skatteärenden. Inledande förhandlingar om ett sådant avtal ägde rum i Stockholm den 20—22 oktober 1970. Förhandlingarna fortsattes i Helsingfors den 3 och 4 februari 1971, varvid enighet nåddes om ett på svenska språket avfattat förslag till avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden.

Avtalsförslaget remitterades till *kammarrätten* och *riksskatteverket*. I remissvaren framfördes vissa anmärkningar mot förslaget av i huvudsak formell art. Med anledning härav och då även de övriga nordiska länderna uttryckte önskemål om vissa ändringar av avtalsförslagets bestämmelser, ägde fortsatta förhandlingar rum under åren 1971 och 1972. Man enades därvid om vissa ändringar i avtalsförslaget. Vid efterföljande skriftväxling nåddes överenskommelse om dansk, finsk, isländsk resp. norsk avtalstext samt en på svenska språket upprättad avtalstext för Finland.

Avtalsförslaget har numera godkänts av de nordiska ländernas regeringar och har som jag tidigare nämnt undertecknats den 9 november 1972. Samtliga texter till avtalet torde få fogas som *bilaga* till statsrådsprotokollet i detta ärende.

Den viktigaste nyheten med det nya avtalet i förhållande till tidigare internationella skatteavtal är givetvis att det fått multilateral form. Överläggningar inom EFTA åren 1964—69 i syfte att få till stånd ett multilateralt avtal för undvikande av dubbelbeskattning ledde inte till avsett resultat bl. a. på grund av svårigheter att åstadkomma en avtalsmekanism som kunde överbrygga eventuella motsättningar mellan de avtalsslutande staterna i tolknings- och tillämpningsfrågor. I det nya avtalet har infogats en regel som torde lösa frågor av denna karaktär. Med hänsyn till det nära samarbete i handräckningsfrågor som före-

kommer mellan de nordiska länderna och den gemensamma grundsyn man har på detta område, finns det anledning att antaga att tolknings- och tillämpningsfrågor inte kommer att vålla alltför stora svårigheter mellan dessa länder. I sakligt hänseende innehåller det nya avtalet flera nyheter i förhållande såväl till de gällande handräckningsavtalen med Danmark, Finland och Norge som till övriga svenska handräckningsavtal. I första hand kan nämnas utvidgningen av den krets av personer mot vilka handräckning kan riktas. Enligt gällande avtal medges handräckning vanligen endast mot personer som är medborgare eller, i fråga om bl. a. de finska och norska avtalen, bosatta i den stat som begär handräckningen. Enligt det nya avtalet har, i likhet med det nuvarande danska avtalet, varken medborgarskapet eller bosättningen någon betydelse. Det är t. ex. tillräckligt för indrivning, att den som resterar för skatt har i den stat dit indrivningsframställningen riktas egendom, som kan tas i anspråk för att täcka skattekravet. En annan viktig nyhet i förhållande till gällande avtal är omfattningen av de skatter och offentliga avgifter på vilka avtalet skall tillämpas. I motsats till vad som nu vanligtvis gäller innefattas i det nya avtalets tillämpningsområde bl. a. indirekt skatt av typ mervärdeskatt samt socialförsäkringsavgifter. Även i andra hänseenden finns i det nya avtalet sakliga skillnader i förhållande till gällande avtalsreglering med såväl Danmark, Finland och Norge som med andra länder. Jag avser emellertid att behandla dessa skillnader i samband med redovisningen av de bestämmelser till vilka de hör och då även ta upp ett par anmärkningar som framställts av riksskatteverket i samband med remissförfarandet.

Angående det huvudsakliga innehållet i avtalet får jag anföra följande.

Enligt art. 1 åtar sig avtalsslutande stat att lämna handräckning, förutom i den form som sedvanligen förekommer i handräckningsavtal, nämligen delgivning av handlingar, utredning och utbyte av upplysningar i skatteärenden samt indrivning av skatt, även genom att tillhandahålla vissa blanketter och medverka till uppbörd av annan avtalsslutande stats skatt. Sistnämnda åtagande kan, som jag senare skall återkomma till, bli aktuellt bl. a. i fråga om skatt som skall erläggas av s. k. gränsgångare, dvs. person som bor nära riksgränsen i ett land och som har sitt dagliga arbete förlagt till grannlandet och som regelmässigt återvänder till bostaden efter arbetets slut.

I art. 2 anges vilka skatter och avgifter som avtalet gäller. Genom det nya avtalet har som jag tidigare nämnt skapats möjligheter att få handräckning i ärenden rörande skatter och avgifter på vilka gällande avtal inte kan tillämpas. Detta gäller framför allt vid en jämförelse med avtalen med Danmark och Norge, vilka avser endast de skatter som omfattas av bestämmelserna i resp. dubbelbeskattningsavtal med dessa stater, dvs. skatter på inkomst, förmögenhet, arv och kvar-

låtenkap. Det nya avtalet gäller förutom sådana skatter även gåvoskatt, samt, i den omfattning som anges i särskild överenskommelse enligt art. 20, motorfordonsskatt, mervärdesskatt eller annan allmän omsättningsskatt, socialförsäkringsavgifter och andra offentliga avgifter. Avsikten är att i sådan överenskommelse för varje land ta in beteckningarna på de skatter och avgifter på vilka avtalet skall tillämpas. Överenskommelsen skall ses över kontinuerligt med hänsyn bl. a. till de ändrade beteckningar som skatterna eller avgifterna kan få genom ändrad lagstiftning och till eventuella önskemål om att få avtalet tillämpligt på nya skatter eller avgifter. Överenskommelsen avses för Sveriges del komma att innehålla den årliga bilskatten, mervärdesskatten samt socialförsäkringsavgifter såsom exempelvis avgifter enligt lagen (1962: 398) om allmän försäkring och folkpensionsavgiften. Vidare kommer att ingå den allmänna arbetsgivaravgiften och den överlastavgift som beslutades av riksdagen i våras. Beträffande den sistnämnda avgiften framhöll föredragande departementschefen vikten av att systemet med överlastavgift fick effekt även beträffande utländska — särskilt nordiska — fordon (prop. 1972: 81 s. 74). Ikraftträdandet av lagen (1972: 435) om överlastavgift skulle därför anstå i avvaktan på det nordiska handräckningsavtalet.

Art. 3 första stycket, första meningen, har utformats efter mönster av motsvarande bestämmelse i det svensk-danska handräckningsavtalet och innebär, som jag tidigare berört, att i förhållandet mellan exempelvis Sverige och Finland resp. Norge möjligheterna att få handräckning utvidgas till personer på vilka nuvarande bilaterala avtal inte kan tillämpas. Det blir sålunda möjligt att i fortsättningen indriva svenska skatter i t. ex. Norge om egendom som kan tas i anspråk för skatt finns där. Detta är fallet även om den skattskyldige är utomnordisk medborgare som aldrig varit bosatt i Sverige eller i Norge. Som ytterligare exempel kan nämnas, att det nya avtalet medger indrivning av svensk skatt i Finland resp. Norge beträffande skattekrav som åvilar finsk resp. norsk medborgare som inte är eller har varit bosatt i Sverige.

Riksskatteverket har ansett, att möjligheterna till handräckning för att ta ut skatter och avgifter bör begränsas i enlighet med vad som nu gäller enligt avtalen med Finland och Norge, om bestämmelsen i det nya avtalet kan anses strida mot internationell praxis på handräckningsområdet. I denna fråga vill jag framhålla, att någon internationell praxis knappast kan sägas ha utvecklats i detta avseende. För Sveriges del finns, som riksskatteverket också påpekat, ett tidigare exempel i handräckningsavtalet med Danmark. Vid förhandlingarna mellan de nordiska länderna har man strävat efter att i avtalet uppnå överensstämmelse med de regler som gäller för indrivning av egna skatter i det egna landet. För indrivning av svenska skatter i Sverige existerar som

bekant inte några krav på att den skattskyldige skall vara medborgare eller bosatt här i landet. Med hänsyn härtill förordar jag att bestämmelsen får den föreslagna lydelsen.

Andra meningen av art. 3 första stycket har samband med avtalets multilaterala karaktär och avser att klargöra att handräckning behöver medges endast i sådant ärende angående skatt eller avgift som omfattas av dubbelbeskattningsavtal med den stat som begär handräckningen. Sverige behöver exempelvis ej medge handräckning för indrivning av isländsk skatt som väl omfattas av det dansk-isländska dubbelbeskattningsavtalet men inte av det svensk-isländska.

I art. 3 andra stycket föreskrivs skyldighet för avtalsslutande stat att medge handräckning inte endast i fråga om krav som riktar sig mot skattskyldig utan även mot den som är skyldig innehålla skatt vid utbetalning av lön o. dyl. och mot annan som är ansvarig för skatt. Genom denna regel har man tillgodosett ett gammalt önskemål från svenska och norska myndigheters sida att inom ramen för handräckningsavtal få möjlighet att hos arbetsgivare indriva skatt som denne innehållit för arbetstagares räkning men underlåtit att redovisa.

I art. 4 anges vem som är behörig myndighet enligt avtalet. För Sveriges del handhar normalt riksskatteverket tillämpningen av de gällande nordiska handräckningsavtalen. Detta bör bli fallet också i fråga om det nya avtalet. Sådant bemyndigande torde därför böra lämnas riksskatteverket i samband med att avtalet träder i kraft.

Art. 5—8 innehåller i huvudsak handlägningsföreskrifter som i sak har sina motsvarigheter i gällande handräckningsavtal.

Bestämmelserna om delgivning i art. 9 och 10 överensstämmer i sak med de regler som vanligen återfinns i våra handräckningsavtal.

Art. 11 och 12 innehåller regler om utbyte av upplysningar i skatteärenden. Art. 11 behandlar utbyte av upplysningar i enskilda fall och förutsätter en särskild begäran från avtalsslutande stat. Dess sakliga innehåll överensstämmer i princip med motsvarande bestämmelse i det svensk-danska avtalet.

Regler om årligt utbyte av tillgängliga uppgifter i skatteärenden utan särskild framställning finns i gällande svensk-danska och svensk-norska handräckningsavtal men saknas i det svensk-finska avtalet. Genom art. 12 i det nya avtalet skapas ett sådant utbyte också med Finland, vilket enligt min uppfattning är särskilt tillfredsställande med hänsyn bl. a. till det omfattande utbytet av arbetskraft mellan Sverige och Finland. Omfattningen av de upplysningar som skall lämnas enligt art. 12 är något vidare än enligt avtalen med Danmark och Norge. Som exempel kan nämnas att upplysningar om utbetald royalty och vissa försäkringsersättningar inte omfattas av dessa avtal. Den allmänna förutsättningen om skyldighet att överlämna endast *tillgängliga* uppgifter kvarstår dock. I detta sammanhang kan nämnas att det numera är möjligt att få upp-

lysningar från Danmark om bl. a. bankräntor och banktillgodohavanden i dansk bank. Sådana upplysningar var dansk bank tidigare skyldig att lämna endast om vederbörande person var eller kunde antas vara skattskyldig i Danmark.

De regler om indrivning av skatt som intagits i art. 13—17 i det nya avtalet överensstämmer i huvudsak med de bestämmelser som återfinns i gällande avtal med Danmark, Finland och Norge. Det bör emellertid påpekas, att i art. 13 första stycket uttryckligen har angetts att den indrivningsordning och de preskriptionsregler som gäller i den stat där verkställighet skall ske är normgivande för indrivning av den utländska skatten. Denna regel är ett uttryck för den allmänna princip som man vid förhandlingarna om avtalet var ense om, nämligen att lagstiftningen i den stat där verkställigheten sker skall vara bestämmande för handläggningen av indrivningsärendet.

På en punkt föreligger en väsentlig olikhet mellan det nya avtalets bestämmelser och gällande svenska avtal med övriga nordiska länder. Enligt gällande avtal medges i regel inte handräckning för indrivning av skatt, om indrivningen skulle medföra dubbelbeskattning i förhållandet mellan staterna i fråga. Någon sådan föreskrift finns inte i det nya avtalet. Riksskatteverket har i sitt remissvar framhållit, att man anser ett sådant krav böra upprätthållas också i det nya avtalet och att en bestämmelse härom bör tas in som ett tredje stycke i art. 13.

Vid förhandlingarna rådde enighet om att dubbelbeskattning inte borde utgöra hinder för indrivning av skatt. Man ansåg, att dubbelbeskattning i förekommande fall skulle undanröjas enligt bestämmelserna i de existerande avtalen för undvikande av dubbelbeskattning och inte påverka möjligheterna attindriva i laga ordning debiterad skatt. Jag delar denna uppfattning och tillstyrker att art. 13 godkänns i föreslagen utformning.

Art. 16 saknar visserligen formellt motsvarighet i gällande avtal men den anmälningsskyldighet som där föreskrivs torde dock ändå ha iakttagits vid handläggningen enligt dessa avtal.

Art. 18 innehåller bestämmelser om sekretesskydd medan art. 19 reglerar ansvaret för kostnaderna för handräckningsförfarandet. I dessa avseenden gäller i stort sett samma principer enligt det nya avtalet som enligt existerande bilaterala avtal.

Enligt art. 20 första stycket kan avtalet kompletteras med överenskommelse mellan behöriga myndigheter om detaljföreskrifter. Som jag tidigare nämnt kan dessa avse bl. a. vilka skatter och avgifter som inom den ram som anges i art. 2 skall omfattas av avtalsbestämmelserna. De kan även innehålla regler om uppbörd av skatt. Detta gäller som jag berört vid redogörelsen för art. 1 särskilt i fråga om de s. k. gränsgångarna. Dubbelbeskattningsavtalen föreskriver regelmässigt, att arbetsinkomst skall beskattas i den stat där arbetet utförts. Enligt de svenska avtalen

med Finland och Norge gäller dock bl. a. beträffande gränsgångarna att arbetsinkomst beskattas endast i inkomsttagarens hemviststat. I sådant fall kunde det vara praktiskt om arbetsgivaren ålades att verkställa avdrag för preliminär skatt för hemviststatens räkning. För ett sådant förfarande krävs dock särskilda regler, vilka lämpligen kunde ingå i en överenskommelse enligt art. 20. Överenskommelsen kan omfatta även de särskilda belopp som utgår i samband med beskattning och indrivning. Avgift som utgår vid försummelse av uppgifts- eller redovisnings-skyldighet i fråga om skatt eller offentlig avgift avses sålunda komma att tas med i överenskommelsen, varigenom avtalets bestämmelser för Sveriges del kommer att omfatta även förseningsavgift samt skatte- och avgiftstillägg.

I art. 20 andra och tredje styckena finns regler om hur tolknings- och tillämpningsfrågor skall lösas. Bestämmelserna är betingade av avtalets multilaterala karaktär och innebär, att de stater som närmast berörs av det aktuella problemet skall söka lösa frågan genom gemensamma överläggningar. Lyckas detta skall man underrätta övriga stater om innehållet i den överenskommelse som träffats. Lyckas man ej träffa överenskommelse eller godkänner någon av de övriga staterna inte den träffade överenskommelsen, står det varje stat fritt att begära, att överläggningar i frågan skall äga rum mellan samtliga stater. Som framgår av art. 20 tredje stycket föreligger obligatorisk skyldighet för avtalsslutande stat att delta i sådana överläggningar.

Enligt art. 21 gäller avtalet i territoriellt hänseende inte för vissa till Danmark och Norge knutna områden.

Avtalet träder enligt art. 22 i kraft med ingången av det kalenderår som följer på det år då samtliga stater meddelat det svenska utrikesdepartementet att man genomfört de konstitutionella åtgärder som krävs för avtalets ikraftträdande. Avtalets bestämmelser skall tillämpas på ärenden som kommit in efter denna tidpunkt. Det nya avtalet ersätter sex bilaterala avtal mellan Sverige, Danmark, Finland och Norge.

Art. 23 ger föreskrifter om upphörande av gällande bilaterala handräckningsavtal.

Art. 24 innehåller uppsägningsbestämmelser.

Sammanfattningsvis får jag anföra följande. Gällande svenska avtal med Danmark, Finland och Norge om handräckning i skatteärenden daterar sig från 1940- och 1950-talen. Mellan Sverige och Island finns inte något sådant avtal. En modernisering av de gällande avtalen både formellt och materiellt har länge varit ett önskemål. Vidare har det ansetts som en brist att dubbelbeskattningsavtalet med Island, som ingicks år 1964, inte kompletterats med ett handräckningsavtal. Med det nu föreslagna avtalet kommer båda dessa önskemål att realiseras, något som måste hälsas med tillfredsställelse. Genom den multilaterala for-

men när man dessutom fördelen att i ett enda dokument få enhetliga regler för handläggningen av inter-nordiska handräckningsfrågor, vilket medför obestridliga vinster på det praktiska planet i form av förenklad administration. Tidigare försök att skapa multilaterala skatteavtal, t. ex. inom EFTA, har strandat på de svårigheter av både materiell och formell natur som är förbundna med denna avtalsform. Även om dessa svårigheter givetvis är mindre inom en så relativt homogen grupp som den nordiska än inom EFTA, måste dock tillskapandet av avtalet betraktas som ett utmärkt exempel på praktiskt nordiskt samarbete. I materiellt hänseende sker genom det nya avtalet en väsentlig utvidgning av bl. a. möjligheterna att driva in skatter och avgifter samt utbyta upplysningar i skatteärenden. Härigenom tas ett viktigt steg mot ett fullständigt undanröjande av det hinder för sådana åtgärder som gränserna mellan de nordiska länderna utgör.

Under återopande av det anförda hemställer jag att Kungl. Maj:t föreslår riksdagen

att godkänna avtalet mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Britta Gyllenstein

*Bilaga***Aftale mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om bistand i skattesager**

Regeringerne i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige er, foranlediget af ønsket om at indgå en aftale om bistand i skattesager, blevet enige om følgende bestemmelser:

*Almindelige bestemmelser***Artikel 1**

De kontraherende stater forpligter sig til at yde hinanden bistand i skattesager på den nedenfor angivne måde.

Bistand ifølge denne aftale omfatter:

- a) forkyndelse af dokumenter,
- b) oplysning i skattesager, såsom tilvejebringelse af selvangivelser eller andre meddelelser og udveksling af oplysninger uden særlig begæring eller efter anmodning i det enkelte tilfælde,
- c) fremskaffelse af selvangivelsesblanketter og andre skatteblanketter, samt
- d) opkrævning og inddrivelse af skat.

Artikel 2

Som skat anses i denne aftale:

- a) skat, på hvilken aftale mellem de kontraherende stater til undgåelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår skatter på indkomst, formue, arv eller efterlængenskaber i øvrigt finder anvendelse;
- b) gaveafgifter;

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välinen sopimus virka-avusta veroasioissa

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan hallitukset ovat, haluten tehdä veroasioissa annettavaa virka-apua koskevan sopimuksen, sopineet seuraavista määräyksistä:

*Yleisiä määräyksiä***1 artikla**

Sopimusvaltiot sitoutuvat antamaan toisilleen virka-apua veroasioissa jäljempänä mainitulla tavalla.

Tämän sopimuksen mukainen virka-apu voi koskea:

- a) asiakirjain tiedoksianto,
- b) selvitystä veroasioissa, kuten veroilmoitusten tai muiden ilmoitusten hankkimista ja tietojen vaihtamista ilman erityistä pyyntöä tai yksittäistapauksessa tehdystä esityksestä,
- c) veroilmoitus- ja muiden verolomakkeiden saatavana pitämistä, sekä
- d) veron kantoa ja perintää.

2 artikla

Verolla tarkoitetaan tässä sopimuksessa:

- a) veroa, johon sovelletaan sopimusvaltioiden välistä, tulo-, omaisuus-, perintö- tai jäämistöveroa koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyä sopimusta;
- b) lahjaveroa;

Avtal mellan Finland, Danmark, Island, Norge och Sverige om handräckning i skatteärenden

Regeringarna i Finland, Danmark, Island, Norge och Sverige har, föranledda av önskan att ingå ett avtal om handräckning i skatteärenden, överenskommit om följande bestämmelser:

*Allmänna bestämmelser***Artikel 1**

De avtalsslutande staterna förbinder sig att lämna varandra handräckning i skatteärenden på sätt nedan anges.

Handräckning enligt detta avtal kan avse:

- a) delgivning av handlingar,
- b) utredning i skatteärenden, såsom införskaffande av deklARATIONER eller andra uppgifter och utbyte av uppgifter utan särskild begäran eller efter framställning i det enskilda fallet,
- c) tillhandahållande av deklARATIONSblanketter och andra skatteblanketter, samt
- d) uppbörd och indrivning av skatt.

Artikel 2

Med skatt avses i detta avtal:

- a) skatt, på vilken avtal mellan de avtalsslutande staterna för undvikande av dubbelbeskatning beträffande skatter på inkomst, förmögenhet, arv eller kvarlåtenskap äger tillämpning;
- b) gåvoskatt;

Samningur milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um aðstoð í skattamálum

Ríkisstjórnir Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, sem óska að gera með sér samning um aðstoð í skattamálum, hafa orðið sammála um eftirfarandi ákvæði:

Almenn ákvæði

1. gr.

Aðildarríkin skuldbinda sig til að veita hvert öðru aðstoð í skattamálum á þann hátt, sem greinir hér á eftir.

Aðstoð samkvæmt samningi þessum tekur til:

a) birtingar skjala,

b) rannsóknir í skattamálum, svo sem öflunar framtala eða annarra upplýsinga og skipta á upplýsingum bæði án sérstakrar beiðni og samkvæmt beiðni hverju sinni,

c) afhendingar framtals-eyðublaða og annarra skatta-eyðublaða, svo og

d) innheimtu skatta.

2. gr.

Með skatti er í samningi þessum átt við:

a) skatt, sem samningur milli aðildarríkjana til þess að komast hjá tvísköttun tekna, eigna, arfs eða eftirlátinna eigna tekur til;

b) gjafaskatt;

Avtale mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige om bistand i skattesaker

Regjeringene i Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige som ønsker å inngå en avtale om bistand i skattesaker, er blitt enige om følgende bestemmelser:

Alminnelige bestemmelser

Artikkel 1

De kontraherende stater forplikter seg til å yte hverandre bistand i skattesaker på den måte som er angitt nedenfor.

Bistand etter denne avtale omfatter:

a) forkynnelse av dokumenter,

b) opplysninger i skattesaker, så som fremskaffing av selvangivelser eller andre oppgaver og utveksling av opplysninger uten særskilt begjæring eller etter anmodning i det enkelte tilfelle,

c) fremskaffing av selvangivelsesblanketter og andre skatteblanketter, samt

d) oppkreving og inndriving av skatt.

Artikkel 2

Som skatt anses i denne avtale:

a) skatt som går inn under avtalene mellom de kontraherende stater til unngåelse av dobbeltbeskatning for så vidt angår skatt på inntekt, formue, arv eller etterlatenskaper,

b) avgift på gaver,

Avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden

Regeringarna i Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge har, föranledda av önskan att ingå ett avtal om handräckning i skatteärenden, överenskommit om följande bestämmelser:

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

De avtalsslutande staterna förbinder sig att lämna varandra handräckning i skatteärenden på sätt nedan anges.

Handräckning enligt detta avtal kan avse:

a) delgivning av handlingar,

b) utredning i skatteärenden, såsom införskaffande av deklARATIONER eller andra uppgifter och utbyte av upplýsingar utan särskild begäran eller efter framställning i det enskilda fallet,

c) tillhandahållande av deklaraTionsblanketter och andra skatteblanketter, samt

d) uppbörd och indrivning av skatt.

Artikel 2

Med skatt avses i detta avtal:

a) skatt, på vilken avtal mellan de avtalsslutande staterna för undvikande av dubbelbeskatning beträffande skatter på inkomst, förmögenhet, arv eller kvarlåtenskap äger tillämpning;

b) gåvoskatt;

c) motorafgifter, i det omfang som angives i en i henhold til artikel 20 truffen aftale;

d) merværdiafgift og anden almindelig omsætningsafgift, i det omfang som angives i en i henhold til artikel 20 truffen aftale;

e) socialforsikringsbidrag og andre bidrag til det offentlige, i det omfang som angives i en i henhold til artikel 20 truffen aftale.

Med skat ligestilles forskud på sådan skat og afgift, som omfattes af denne artikels første stykke.

c) moottoriajoneuvoveroa, siinä laajuudessa, kuin määrätään 20 artiklan mukaisessa sopimuksessa;

d) lisäarvonveroa ja muita yleistä liikevaihtoveroa, siinä laajuudessa, kuin määrätään 20 artiklan mukaisessa sopimuksessa;

e) sosiaalivakuutus- ja muita julkisia maksuja, siinä laajuudessa, kuin määrätään 20 artiklan mukaisessa sopimuksessa.

Veroon rinnastetaan 1 kappaleessa tarkoitettun veron ja maksun ennakko.

c) motorfordonsskatt, i den omfattning som anges i överenskommelse enligt artikel 20;

d) mervärdeskatt och annan allmän omsättningskatt, i den omfattning som anges i överenskommelse enligt artikel 20;

e) socialförsäkringsavgifter och andra offentliga avgifter, i den omfattning som anges i överenskommelse enligt artikel 20.

Med skatt likställes förskott på sådan skatt och avgift som avses i första stycket.

Artikel 3

En kontraherende stat er pligtig at yde bistand i henhold til art. 1 i alle de skattesager og med hensyn til alle de skattekrav, som er opstået i en anden kontraherende stat i overensstemmelse med dennes lovgivning vedrørende de skatter, afgifter og bidrag som omfattes af artikel 2. I sager vedrørende skatter, som omfattes af artikel 2 a) foreligger en sådan pligt dog kun, såfremt skatten omfattes af en aftale til undgåelse af dobbeltbeskatning med den kontraherende stat, som begærer bistanden.

Bistanden kan omfatte foranstaltninger ikke blot over for skattepligtige men tillige over for arbejdsgivere og andre, som har været pligtige at tilbageholde skat ved udbetaling af løn eller anden ydelse, og over for andre, som ifølge lovgivningen i den stat, som begærer bistanden, er ansvarlige for skat.

3 artikla

Sopimusvaltio on velvollinen antamaan 1 artiklan mukaista virka-apua kaikissa niissä veroasioissa ja kaikkiin niihin verovaateisiin nähden, jotka ovat syntyneet toisessa sopimusvaltiossa sen lainsäädännön mukaan ja jotka koskevat 2 artiklassa tarkoitettuja veroja ja maksuja. Sopimuksen 2 artiklan a) kohdassa tarkoitettua veroa koskevista asioista tällainen velvollisuus on kuitenkin vain, jos vero kuuluu virka-apua pyytävän valtion kanssa kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen piiriin.

Virka-apu voi koskea sekä toimenpidettä, joka kohdistuu verovelvolliseen, että toimenpidettä, jonka kohteena on työnantaja tai muu henkilö, joka maksaessaan palkkaa tai muuta etuutta on ollut velvollinen pidättämään siitä veroa, ja muu henkilö, joka virka-apua pyytävän valtion lainsäädännön mukaan on vastuussa verosta.

Artikel 3

Avtalsslutande stat är skyldig lämna handräckning enligt artikel 1 i alla de skatteärenden och i fråga om alla de skatteanspråk, som uppkommit i annan avtalslutande stat i enlighet med dess lagstiftning beträffande de skatter och avgifter som omfattas av artikel 2. I ärenden rörande skatt som avses i artikel 2 a) föreligger dock sådan skyldighet endast om skatten omfattas av avtal för undvikande av dubbelbeskatning med den avtalsslutande stat som begär handräckningen.

Handräckning får avse åtgärd icke blott mot skattskyldig utan även mot arbetsgivare och annan, som har varit skyldig att innehålla skatt vid utbetalning av lön eller annan förmån, och mot annan som enligt lagstiftningen i den stat som begär handräckningen är ansvarig för skatt.

c) skatt af vélknúnum ökutækjum, að því leyti, sem greinir í samkomulagi samkvæmt 20. gr;

d) virðisaukaskatt og annan almennan söluskatt, að því leyti, sem greinir í samkomulagi samkvæmt 20. gr;

e) almannatryggingagjöld og önnur opinber gjöld, að því leyti, sem greinir í samkomulagi samkvæmt 20. gr.

Með skatti er jafnframt átt við fyrirframgreiðslu þeirra skatta og gjalda, sem fyrri málsgrein þessarar greinar tekur til.

3. gr.

Aðildarríki er skylt að veita aðstoð samkvæmt 1. gr. í öllum þeim skattamálum og við allar þær skattakröfur, sem fram hafa komið í öðru aðildarríki í samræmi við löggjöf þess, og varða þá skatta og gjöld, sem 2. gr. tekur til. Í skattamálum, sem 2. gr. a) tekur til, er þessi skylda þó því aðeins fyrir hendi, að skatturinn falli undir samning til að komast hjá tvísköttun við það aðildarríki, sem aðstoðar óskar.

Aðstoð getur ekki aðeins tekið til aðgerða gegn þeim, sem skatt skuldar, heldur einnig gegn vinnuveitanda og öðrum, sem skylt var að halda eftir fé til greiðslu skatta við útborgun launa eða annarrar þóknunar, svo og gegn öðrum þeim, sem ábyrgð bera á sköttum samkvæmt löggjöf þess ríkis, er aðstoðar óskar.

c) motorvognavgift i den utstrekning det følger av avtale i henhold til artikkel 20,

d) merverdiavgift og annen alminnelig omsetningsavgift i den utstrekning det følger av avtale i henhold til artikkel 20,

e) avgifter til folketrygden og andre offentlige avgifter i den utstrekning det følger av avtale i henhold til artikkel 20.

Med skatt likestilles forskudd på skatt og avgift som går inn under første ledd i denne artikkel.

Artikkel 3

En kontraherende stat er etter artikkel 1 pliktig til å yte bistand i alle skattesaker og skattekrav som er oppstått etter lovgivningen i en kontraherende stat når det gjelder skatter og avgifter som går inn under artikkel 2. I saker om skatt etter artikkel 2 a foreligger det dog bare en slik plikt når skatten går inn under en avtale til unngåelse av dobbeltbeskatning med den kontraherende stat som begjærer bistand.

Bistanden kan omfatte tiltak ikke bare overfor skattytere, men også overfor arbeidsgivere og andre som har hatt plikt til å holde tilbake skatt ved utbetaling av lønn eller annen ytelse og overfor andre som etter lovgivningen i den stat som har begjært bistand, er ansvarlig for skatt.

c) motorfordonsskatt, i den omfatning som anges i överenskommelse enligt artikel 20;

d) mervärdeskatt och annan allmän omsättnings-skatt, i den omfatning som anges i överenskommelse enligt artikel 20;

e) socialförsäkringsavgifter och andra offentliga avgifter, i den omfatning som anges i överenskommelse enligt artikel 20.

Med skatt likställs förskott på sådan skatt och avgift som avses i första stycket.

Artikel 3

Avtalsslutande stat är skyldig lämna handräckning enligt artikel 1 i alla de skatteärenden och i fråga om alla de skatteanspråk, som uppkommit i annan avtalsslutande stat i enlighet med dess lagstiftning beträffande de skatter och avgifter som omfattas av artikel 2. I ärenden rörande skatt som avses i artikel 2 a) föreligger dock sådan skyldighet endast om skatten omfattas av avtal för undvikande av dubbelbeskatning med den avtalsslutande stat som begär handräckningen.

Handräckning får avse åtgärd icke blott mot skattskyldig utan även mot arbetsgivare och annan, som har varit skyldig att innehålla skatt vid utbetalning av lön eller annan förmån, och mot annan som enligt lagstiftningen i den stat som begär handräckningen är ansvarig för skatt.

Artikel 4

Anmodning om bistand og skriftveksling mellem de kontraherende stater i henhold til denne aftale iværksættes af den kompetente myndighed i disse stater.

Ved "den kompetente myndighed" forstås

for Danmarks vedkommande: Finansministeriet, skattedepartementet,

for Finlands vedkommande: Finansministeriet og skattestyrelsen,

for Islands vedkommande: Finansministeriet (fjármálaráðuneytið),

for Norges vedkommande: Finans- og tolldepartementet og

for Sveriges vedkommande: Finansdepartementet,

eller sådan myndighed i enhver af disse stater, der er bemyndiget til på ovennævnte myndigheders vegne at behandle spørgsmål, der omfattes af denne aftale.

Artikel 5

Anmodninger og andre dokumenter i sager vedrørende bistand skal være af-fattede på dansk, norsk eller svensk eller være bilagt en oversættelse til et af disse sprog. For sager vedrørende forkyndelse gælder dette dog alene anmodningen om forkyndelse.

I anmodninger om bistand skal angives den myndighed, som primært har begæret bistanden, samt navn, erhverv eller titel, adresse, fødselsdata og hjemstedskommune, samt, om muligt, arbejdsplads og opholdssted ved-

4 artikla

Tämän sopimuksen mukaisen, virka-apua koskevan esityksen tekemisestä ja 'sopimusvaltioiden välisestä kirjeenvaihdosta huolehtivat näiden valtioiden asianomaiset viranomaiset.

Sanonnalla "asianomainen viranomainen" tarkoitetaan Suomen osalta: valtiovarainministeriötä ja verohallitusta, Islannin osalta: valtiovarainministeriötä (fjármálaráðuneytið), Norjan osalta: valtiovarain- ja tullidepartementtiä (finans- og tolldepartementet), Ruotsin osalta: valtiovaraindepartementtiä (finansdepartementet) ja Tanskan osalta: valtiovarainministeriön verodepartementtiä (finansministeriet, skattedepartementet),

tai sellaista kunkin valtion viranomaista, jolle on annettu tehtäväksi edellä mainittujen viranomaisten sijasta hoitaa tämän sopimuksen piiriin kuuluvia kysymyksiä.

5 artikla

Esitysten ja muiden virka-apua koskevien asiakirjojen tulee olla laaditut norjan-, ruotsin- tai tanskankielellä taikka on niihin liitettävä käännös johonkin näistä kielistä. Tiedoksianto koskevissa asioissa tämä koskee kuitenkin vain tiedoksianto koskevaa esitystä.

Virka-apua koskevassa esityksessä on mainittava se viranomainen, joka ensisijaisesti on virka-avun pyytänyt, sekä sen henkilön nimi, arvo tai ammatti, osoite, syntymäaika ja kotikunta, jota asia koskee, sekä, mikäli

Artikel 4

Framställning om handräkning och skriftväxling mellan de avtalsslutande staterna enligt detta avtal ombesörjes av behörig myndighet i dessa stater.

Med "behörig myndighet" avses för Finlands vidkommande: finansministeriet och skattestyrelsen, för Danmarks vidkommande: finansministeriet, skattedepartementet, för Islands vidkommande: finansministeriet (fjármálaráðuneytið), för Norges vidkommande: finans- og tolldepartementet och för Sveriges vidkommande: finansdepartementet,

eller sådan myndighet i envar av dessa stater åt vilken uppdragits att i ovan nämnda myndigheters ställe handha frågor enligt detta avtal.

Artikel 5

Framställningar och andra handlingar i ärenden angående handräkning skall vara avfattade på danska, norska eller svenska språket eller vara åtföljda av en översättning till något av dessa språk. Beträffande ärenden om delgivning gäller detta dock endast framställningen om delgivning.

I framställning om handräkning skall anges den myndighet som i första hand begärt handräkningen samt namn, yrke eller titel, adress, födelsedata och hemortskommun samt, om möjligt, arbetsplats och vistelseort

4. gr.

Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum annast beiðnir um aðstoð og bréfaskipti milli ríkjanna samkvæmt samningi þessum.

Með orðunum "bær stjórnvöld" er í samningi þessum átt við: á Íslandi: fjármálaráðuneytið, í Danmörku: fjármálaráðuneytið, skattamáladeild, í Finnlandi: fjármálaráðuneytið og skattamálastjórnina, í Norge: fjármála- og tollaráðuneytið og í Svíþjóð: fjármálaráðuneytið eða þau stjórnvöld í hverju þessara ríkja, sem falið hefir verið að annast um málefni varðandi samning þennan í stað framangreindra stjórnvalda.

5. gr.

Beiðnir og önnur skjöl í málum varðandi aðstoð skulu vera samin á dönsku, norsku eða sænsku, en ella skal fylgja þeim þýðing á eitthvert þessara tungumála. Í málum, sem varða birtingu, á þetta þó aðeins við um sjálfa birtingarbeiðnina.

Í beiðni um aðstoð skal tilgreina það stjórnvald, sem upphaflega hefir beiðni um aðstoðina, ennfremur nafn, stöðu eða titil, heimilisfang, fæðingardag og ár og heimilisvæit, svo og, ef unnt er, vinnustað og

Artikkel 4

Anmodning om bistand og skriftveksling mellom de kontraherende stater i henhold til denne avtale foretas av de kompetente myndigheter i disse statene.

Med "kompetente myndigheter" forstås

for Norges vedkommande: Finans- og tolldepartementet,

for Danmarks vedkommande: Finansministeriet, skattedepartementet,

for Finlands vedkommande: Finansministeriet og skattestyrelsen,

For Islands vedkommande: Finansministeriet (fjármálaráðuneytið), og

for Sveriges vedkommande: Finansdepartementet,

eller den myndighet i hver av disse statene som har fått i oppdrag å behandle spørsmål vedrørende denne avtale istedenfor de myndigheter som er nevnt ovenfor.

Artikkel 5

Anmodninger og andre dokumenter i saker som gjelder bistand, skal være skrevet på norsk, dansk eller svensk eller skal ha som vedlegg en oversettelse til et av disse språk. Når det gjelder forkynnelse, gjelder dette bare anmodningen om forkynnelse.

I anmodningen om bistand skal angis den myndighet som først har bedt om bistanden, samt navn, yrke eller tittel, adresse, fødselsdata og bostedskommune, og om mulig, arbeidsplass og oppholdssted for

Artikel 4

Framställning om handräkning och skriftväxling mellan de avtalsslutande staterna enligt detta avtal ombesörjes av behörig myndighet i dessa stater.

Med "behörig myndighet" avses för Sveriges vidkommande: finansdepartementet, för Danmarks vidkommande: finansministeriet, skattedepartementet, för Finlands vidkommande: finansministeriet och skattestyrelsen, för Islands vidkommande: finansministeriet (fjármálaráðuneytið) och för Norges vidkommande: finans- og tolldepartementet,

eller sådan myndighet i envar av dessa stater åt vilken uppdragits att i ovan nämnda myndigheters ställe handha frågor enligt detta avtal.

Artikel 5

Framställningar och andra handlingar i ärenden angående handräkning skall vara avfattade på danska, norska eller svenska språket eller vara åtföljda av en översättning till något av dessa språk. Beträffande ärenden om delgivning gäller detta dock endast framställningen om delgivning.

I framställning om handräkning skall anges den myndighet som i första hand begärt handräkningen samt namn, yrke eller titel, adress, födelsedata och hemortskommun samt, om möjligt, arbetsplats och vistelse-

rørende den person, som sagen gælder. Anmodningen bør endvidere indeholde oplysning om øvrige omstændigheder, som kan tjene til vejledning for at identificere denne person.

Artikel 6

En anmodning om bistand kan afslås, såfremt den stat, hos hvilken bistanden er begæret, anser denne for at stride mod sine almene interesser.

Artikel 7

Såfremt en anmodning om bistand ikke efterkommes, skal den stat, som har begæret bistanden, ufortøvet underrettes om afgørelsen og motiveringen for denne.

Iværksættes bistanden, skal den stat, hos hvilken bistanden er begæret, snarest muligt underrette den anden stat om resultatet af bistanden.

Underretning i henhold til denne artikel skal tillige omfatte sådanne omstændigheder, som kan være af betydning for skattesagens videre behandling.

Artikel 8

Dokumenter, som er udfærdiget eller bekræftet af domstol eller forvaltningsmyndighed i en af de kontraherende stater, behøver ikke at blive legaliseret for at kunne anvendes i skattesager inden for en anden af de kontraherende staters område.

Tilsvarende gælder for så vidt angår dokumenter, som er underskrevet af en tjene-

mahdollista, hänen työpaikkansa ja oleskelupaikkakuntansa. Esityksen tulee lisäksi sisältää tieto muista seikoista, jotka saattavat olla ohjeena sanotun henkilön tunnistamiseksi.

6 artikla

Virka-apua koskeva esitys voidaan evätä, milloin se valtio, jolta virka-apua on pyydetty, katsoo virka-avun olevan sen yleisen edun vastainen.

7 artikla

Milloin virka-apua koskevaan esitykseen ei suostuta, on virka-apua pyytäneelle valtiolle viipymättä ilmoitettava päätöksestä ja sen syistä.

Milloin virka-apua annetaan, on sen valtion, jolta virka-apua on pyydetty, mahdollisimman pian ilmoitettava toiselle valtiolle, mihin tulokseen virka-apu on johtanut.

Tämän artiklan mukaisessa ilmoituksessa on mainittava myös sellaiset seikat, joilla saattaa olla merkitystä veroasiassa suoritettavien lisätoimenpiteiden kannalta.

8 artikla

Sopimusvaltion tuomioistuimen tai hallintoviranomaisen antamaa tai vahvistamaa asiakirjaa ei tarvitse laillistaa, jotta sitä voitaisiin käyttää veroasiassa toisen sopimusvaltion alueella. Tämä koskee vastaavasti asiakirjaa, jonka tuomioistuimen tai viranomaisen palveluksessa oleva virkamies on allekirjoittanut, jos tällainen allekirjoitus on

beträffande den person saken gäller. Framställningen bör vidare innehålla uppgift om övriga omständigheter, som kan tjäna till ledning för att identifiera denna person.

Artikel 6

Framställning om handräckning kan avböjas, om den stat, hos vilken handräckningen begärts, anser denna ägnad att strida mot dess allmänna intresse.

Artikel 7

Efterkommes icke framställning om handräckning, skall den stat som begärt handräckningen ofördröjligen underrättas om beslutet och skälen för detta.

Verkställes handräckning, skall den stat, hos vilken handräckningen begärts, snarest underrätta den andra staten om resultatet av handräckningen.

I underrättelse enligt denna artikel skall även anges sådana omständigheter, som kan vara av betydelse för vidare åtgärder i skatteärendet.

Artikel 8

Handling, som utfärdats eller bestyrkts av domstol eller förvaltningsmyndighet i en av de avtalsslutande staterna, behöver ej legaliseras för att användas i skatteärendet inom annan avtalsslutande stats område. Motsvarande gäller i fråga om handling, som underskrivits av tjänsteman hos domstolen eller myndigheten, om sådan underskrift är till-

dvalarstað þess aðila, sem málið varðar. Í beiðninni skal enn fremur geta annarra atriða, sem orðið geta til leiðbeiningar við að sérgreina þennan aðila.

6. gr.

Heimilt er að synja beiðni um aðstoð, ef það ríki, sem aðstoðar er beiðt í, telur hana munu stríða gegn almannahagsmunum sínum.

7. gr.

Ef ekki er orðið við beiðni um aðstoð, skal tafarlaust tilkynna þá ákvörðun því ríki, sem aðstoðar orsakaði, svo og ástæður þær, er til ákvörðunarinnar lágu.

Ef aðstoð er veitt, skal það ríki, sem aðstoðar var beiðt, skýra hinu ríkinu frá árangri af aðstöðinni svo fljótt sem verða má.

Í tilkynningu skv. þessari grein skal einnig skýra frá þeim atriðum öðrum, sem haft geta þýðingu við áframhaldandi aðgerðir í skattamálinu.

8. gr.

Skjal, sem út er gefið eða staðfest af dómstóli eða framkvæmdarvaldshafa í einu aðildarríkjanna, þarf ekki að löggilda, til þess að nota megja það í skattamáli á yfirráðasvæði annars aðildarríkis. Hið sama gildir um skjal, sem undirritað hefur verið af starfsmanni dómstólsins eða stjórnvaldsins, ef slík undirskrift er nægileg skv. löggjöf þess ríkis, sem

den person saken gjelder. Anmodningen bør videre inneholde oppgave over de øvrige omstendigheter som kan bidra til identifikasjon av denne person.

Artikkel 6

Anmodning om bistand kan avslås dersom den stat som er bedt om å yte bistand, anser denne for å stride mot sine almene interesser.

Artikkel 7

Blir anmodningen om bistand ikke etterkommet, skal den stat som har bedt om bistanden, uten opphold underrettes om avgjørelsen og begrunnelsen for den.

Hvis bistand iverksettes, skal den stat som er bedt om å yte bistand, snarest mulig underrette den annen stat om resultatet av bistanden.

Underretning i henhold til denne artikkel skal også omfatte slike omstendigheter som kan være av betydning for den videre behandling av saken.

Artikkel 8

Dokumenter som er utferdiget eller bevitnet av en domstol eller et forvaltningsorgan i en av de kontraherende stater, behøver ikke legaliseres for å kunne anvendes i skattesaker innenfor en annen av de kontraherende staters område. Tilsvarende gjelder for dokumenter som er underskrevet av en tjenestemann ved domstolen eller forvaltnings-

ort beträffande den person saken gäller. Framställningen bör vidare innehålla uppgift om övriga omständigheter, som kan tjäna till ledning för att identifiera denna person.

Artikel 6

Framställning om handräckning kan avböjas, om den stat, hos vilken handräckningen begärts, anser denna ägnad att strida mot dess allmänna intresse.

Artikel 7

Efterkommes icke framställning om handräckning, skall den stat som begärt handräckningen ofördröjligen underrättas om beslutet och skälen för detta.

Verkställes handräckning, skall den stat, hos vilken handräckningen begärts, snarast underrätta den andra staten om resultatet av handräckningen.

I underrättelse enligt denna artikel skall även anges sådana omständigheter, som kan vara av betydelse för vidare åtgärder i skatteärendet.

Artikel 8

Handling, som utfärdats eller bestyrkts av domstol eller förvaltningsmyndighet i en av de avtalslutande staterna, behöver ej legaliseras för att användas i skatteärendet inom annan avtalslutande stats område. Motsvarande gäller i fråga om handling, som underskrivits av tjänsteman hos domstolen eller myndigheten, om sådan underskrift är till-

stemand hos domstolen eller myndigheden, såfremt sådan underskrift er tilstrækkelig ifølge lovgivningen i den stat, som domstolen eller myndigheden tilhører.

Forkyndelse af dokumenter

Artikel 9

Forkyndelse i henhold til denne aftale skal ske på den måde, som for tilsvarende forkyndelse anvendes i henhold til lovgivning eller administrativ praksis i den stat, hos hvilken forkyndelsen er begæret. En anmodning om forkyndelse af et dokument skal indeholde en kort angivelse af dokumentets indhold.

Såfremt den stat, som begærer forkyndelsen, ønsker det, kan forkyndelsen ske under iagttagelse af særlige formforskrifter, i det omfang den begærede fremgangsmåde er i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, i hvilken forkyndelsen skal ske.

Artikel 10

Som bevis for forkyndelsen skal gælde enten en dateret og bekræftet anerkendelse af den, overfor hvilken forkyndelsen er sket, eller et bevis af pågældende myndighed i den stat, hos hvilken forkyndelsen er begæret, indeholdende en angivelse af formen og tidspunktet for forkyndelsen.

riittävä sen valtion lainsäädännön mukaan, johon tuomioistuimien tai viranomaisien kuuluu.

Asiakirjojen tiedoksianto

9 artikla

Tämän sopimuksen mukaisen tiedoksiannon tulee tapahtua siinä järjestyksessä, jota sellaisessa tiedoksiannossa sovelletaan sen valtion lainsäädännön tai hallintokäytännön mukaan, jolta tiedoksianto on pyydetty. Asiakirjan tiedoksiantoa koskevan pyynnön tulee sisältää lyhyt ilmoitus asiakirjan sisällöstä.

Milloin tiedoksiantoa pyytävä valtio niin haluaa, voi tiedoksianto tapahtua erityisessä muodossa, jos pyydetty menettely on sen valtion lainsäädännön mukainen, jossa tiedoksiannon tapahduttava.

10 artikla

Todistuksena tiedoksiannosta on pidettävä joko tiedoksiannon vastaanottaneen henkilön antamaa, päivättyä ja oikeaksi todistettua vastaanottoilmoitusta tai sen valtion, jolta tiedoksiantoa on pyydetty, asianomaisen viranomaisen antamaa todistusta, josta tiedoksiannon muoto ja tiedoksiantoaika ilmenevät.

räcklig enligt lagstiftningen i den stat domstolen eller myndigheten tillhör.

Delgivning av handlingar

Artikel 9

Delgivning enligt detta avtal skall ske i den ordning som för liknande delgivning tillämpas enligt lagstiftning eller administrativ praxis i den stat hos vilken delgivning begärts. Begäran om delgivning av handling skall innehålla kort uppgift om handlingens innehåll.

Om den stat som begär delgivningen så önskar, kan delgivning ske i särskild form, i den mån det begärda förfarandet står i överensstämmelse med lagstiftningen i den stat i vilken delgivningen skall ske.

Artikel 10

Såsom bevis om delgivningen skall gälla antingen ett daterat och bestyrkt erkännande av den, med vilken delgivningen skett, eller ett intyg av vederbörande myndighet i den stat, hos vilken delgivningen begärts, utvisande formen och tiden för delgivningen.

dómsstóllinn eða stjórnvaldið er í.

organet hvis en slik underskrift er tilstrekkelig ifølge lovgivningen i den stat hvor vedkommende domstol eller forvaltningsorgan er hjemmehørende.

räcklig enligt lagstiftningen i den stat domstolen eller myndigheten tillhör.

Birting skjala

9. gr.

Birting skv. samningi þessum skal fara fram á þann hátt, sem tíðkast um sviptaða birtingu skv. löggjöf eða framkvæmdavenju í því ríki, þar sem birtingar er óskað. Í beiðni um birtingu skjals skal stuttlega greina frá efni skjalsins.

Birting getur farið fram á ákveðinn hátt að ósk þess ríkis, sem biður um birtingu, ef sá háttur samrýmist löggjöf þess ríkis, þar sem birting á að fara fram.

10. gr.

Sem sönnun um birtingu skal gilda annaðhvort dagsett og vottfest viðurkenning þess, sem var birt, eða vottorð frá viðkomandi stjórnvaldi í því ríki, þar sem birtingar var óskað, er greini frá formi birtingar og hvenær hún fór fram.

Forkynnelse av dokumenter

Artikkel 9

Forkynnelse i henhold til denne avtale skal skje på den måte som anvendes for lignende forkynnelser i henhold til lovgivningen eller den administrative praksis i den stat som er bedt om å foreta forkynnelsen. Anmodningen om forkynnelse av et dokument skal inneholde en kort oppgave om innholdet i dokumentet.

Hvis den stat som begjærer forkynnelsen ønsker det, kan forkynnelsen skje i særskilte former i den utstrekning den begjærte fremgangsmåte er i overensstemmelse med lovgivningen i den stat hvor forkynnelsen skal finne sted.

Artikkel 10

Som bevis for forkynnelsen skal gjelde enten en dateret og bekreftet erkjennelse fra den som mottok forkynnelsen, eller et bevis fra vedkommende myndighet i den stat hos hvem forkynnelsen er begjært, som viser formen og tiden for forkynnelsen.

Delgivning av handlingar

Artikel 9

Delgivning enligt detta avtal skall ske i den ordning som för liknande delgivning tillämpas enligt lagstiftning eller administrativ praxis i den stat hos vilken delgivning begärts. Begäran om delgivning av handling skall innehålla kort uppgift om handlingens innehåll.

Om den stat som begär delgivningen så önskar, kan delgivning ske i särskild form, i den mån det begärda förfarandet står i överensstämmelse med lagstiftningen i den stat i vilken delgivningen skall ske.

Artikel 10

Såsom bevis om delgivningen skall gälla antingen ett daterat och bestyrkt erkännande av den, med vilken delgivningen skett, eller ett intyg av vederbörande myndighet i den stat, hos vilken delgivningen begärts, utvisande formen och tiden för delgivningen.

Indfordring af oplysninger m. m.

Artikel 11

Oplysninger skal indfordres i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, til hvilken begæringen er rettet.

Anmodning om indfordring af oplysninger må kun fremsættes, såfremt den stat, som fremsætter anmodningen, ifølge sin egen lovgivning kan indfordre tilsvarende oplysninger på begæring af den stat, til hvilken anmodningen er rettet.

Anmodning om indfordring af oplysninger kan afslås, såfremt forretnings-, fabrikations- eller erhvervshemmeligheder ville blive åbenbare, såfremt anmodningen blev efterkommet.

Artikel 12

Den kompetente myndighed i en kontraherende stat skal, i det omfang det kan ske på grundlag af tilgængelige kontroloplysninger eller tilsvarende oplysninger, snarest muligt efter udløbet af hvert kalenderår, uden særlig anmodning, tilstille den kompetente myndighed i enhver af de andre kontraherende stater oplysninger vedrørende i denne stat bosatte fysiske personer eller dér hjemmehørende juridiske personer, for så vidt angår

a) udlodninger fra aktieselskaber og lignende juridiske personer,

b) renter af obligationer og lignende værdipapirer,

c) tilgodehavender hos banker, sparekasser o. lign.

Tietojen hankkiminen y. m.

11 artikla

Tietojen hankkimisen on tapahduttava sen valtion lainsäädännön mukaisesti, jolle esitys tehdään.

Tietojen hankkimista koskeva esitys saadaan tehdä vain, jos se valtio, joka tekee esityksen, oman lainsäädäntönsä mukaan voi sen valtion pyynnöstä, jolle esitys tehdään, hankkia vastaavat tiedot.

Tietojen hankkimista koskeva esitys voidaan evätä, jos siihen suostuminen johtaisi liike-, valmistus- tai ammattisalaisuuden paljastumiseen.

12 artikla

Sopimusvaltion asianomaisen viranomaisen tulee, mikäli niin voi tapahtua saatavissa olevien tarkkailu- tai muiden vastaavien tietojen perusteella, mahdollisimman pian jokaisen kalenterivuoden päättymisen jälkeen, ilman eri esitystä, toimittaa kunkin muun sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle mainitussa valtiossa asuvia luonnollisia henkilöitä ja siellä kotipaikan omaavia oikeushenkilöitä tarkoittavat tiedot, jotka koskevat

a) osakeyhtiöiden ja muiden sellaisten oikeushenkilöiden jakamaa voittoa,

b) obligaatioiden ja muiden sellaisten arvopapereiden korkoja,

c) pankeilta, säästöpankeilta ja muilta sellaisilta

Införskaffande av uppgifter m. m.

Artikel 11

Uppgifter skall införskaffas i enlighet med lagstiftningen i den stat, till vilken framställningen riktats.

Framställning om införskaffande av uppgifter får göras endast om den stat som gör framställningen enligt sin egen lagstiftning kan på begäran av den stat till vilken framställningen riktats införskaffa motsvarande uppgifter.

Framställning om införskaffande av uppgifter kan avböjas, om affärs-, fabriktions- eller yrkeshemlighet skulle yppas om framställningen efterkommes.

Artikel 12

Behörig myndighet i avtalsslutande stat skall, i den mån det kan ske på grundval av tillgängliga kontrolluppgifter eller motsvarande uppgifter, snarest möjligt efter utgången av varje kalenderår, utan särskild framställning, tillställa behörig myndighet i envar av de andra avtalsslutande staterna upplysningar avseende i denna stat bosatta fysiska personer eller där hemmahörande juridiska personer beträffande

a) utdelningar från aktiebolag och liknande juridiska personer,

b) räntor på obligationer och andra sådana värdepapirer,

c) tillgodohavanden hos banker, sparbanker och lik-

Öflun upplýsinga o. fl.

11. gr.

Öflun upplýsinga skal fara fram í samræmi við lögjöf þess ríkis, sem beiðni er beint til.

Beiðni um öflun upplýsinga má því aðeins setja fram, að það ríki, sem beiðni ber fram, geti samkvæmt lögjöf sinni aflað sambærilegra upplýsinga, ef það ríki, sem aðstoðar er beið, fer fram á slíkt.

Hafna má beiðni um öflun upplýsinga, ef viðskipta-, framleiðslu- eða atvinnuleyndarmáli yrði ljóstrað upp, ef orðið væri við beiðninni.

12 gr.

Bært stjórnvald í aðildarríki skal, að svo miklu leyti, sem unnt er á grundvelli samannburðargagna eða samsvarandi upplýsinga, svo fljótt sem verða má eftir hver áramót og án sérstakrar beiðni, afhenda bæru stjórnvaldi í hverju hinna aðildarríkjanna upplýsingar um þá menn, sem búsettir eru í þessu ríki, eða lögpersónur, sem þar eiga heimili, varðandi

a) arðgreiðslur frá hlutafélögum og hliðstæðum lögpersónum,

b) vexti af skuldabréfum og öðrum slíkum verðbréfum,

c) innstæður í bönkum, sparisjóðum og hliðstæðum

Fremskaffing av upplýsingum m. m.

Artikkel 11

Opplýsingar skal innhentes i samsvar med lovgivningen i den stat anmodningen er rettet til.

Anmodning om innhenting av opplysninger kan bare fremsettes såfremt den stat som ber om opplysninger etter sin egen lovgivning kan skaffe tilsvarende oppgaver på begjæring fra den stat som anmodningen er rettet til.

Anmodning om å skaffe opplysninger kan avslås dersom forretnings-, fabriksjons- eller yrkeshemmeligheter ville bli kjent, såfremt anmodningen ble etterkommet.

Artikkel 12

Den kompetente myndighet i de kontraherende stater skal i den utstrekning det kan skje på grunnlag av tilgjengelige kontrolloppgaver eller tilsvarende opplysninger, snarest mulig etter utgangen av hvert kalenderår, uten spesiell anmodning, oversende den kompetente myndighet i hver av de andre kontraherende stater opplysninger om fysiske personer som er bosatt der, eller om juridiske personer som er hjemmehørende der, for så vidt angår

a) utdelinger fra aksjeselskaper og lignende juridiske personer,

b) renter av obligasjoner og andre lignende verdipapirer,

c) tilgodehavender i banker, sparebanker og lignende

Införskaffande av uppgifter m. m.

Artikel 11

Uppgifter skall införskaffas i enlighet med lagstiftningen i den stat, till vilken framställningen riktats.

Framställning om införskaffande av uppgifter får göras endast om den stat som gör framställningen enligt sin egen lagstiftning kan på begäran av den stat till vilken framställningen riktats införskaffa motsvarande uppgifter.

Framställning om införskaffande av uppgifter kan avböjas, om affärs-, fabriktions- eller yrkeshemlighet skulle yppas om framställningen efterkommes.

Artikel 12

Behörig myndighet i avtalsslutande stat skall, i den mån det kan ske på grundval av tillgängliga kontrolluppgifter eller motsvarande uppgifter, snarast möjligt efter utgången av varje kalenderår, utan särskild framställning, tillställa behörig myndighet i envar av de andra avtalsslutande staterna upplysningar avseende i denna stat bosatta fysiska personer eller där hemmahörande juridiska personer beträffande

a) utdelningar från aktiebolag och liknande juridiska personer,

b) räntor på obligationer och andra sådana värdepapper,

c) tillgodohavanden hos banker, sparbanker och lik-

institutioner samt renter af sådanne tilgodehavender,

d) royalties og andre periodisk betalbare afgifter for udnyttelse af ophavsret, patent, mønster, varemærke eller anden sådan rettighed eller ejendom,

e) lønninger, honorarer, pensioner og livrenter,

f) skades-, forsikrings- og anden sådan erstatning, som er oppebåret i forbindelse med næringsvirksomhed, samt

g) andre indkomster eller aktiver, i det omfang overenskomst herom træffes i henhold til artikel 20.

Såfremt det i den stat, som har modtaget oplysningerne viser sig, at oplysningerne ikke er i overensstemmelse med de virkelige forhold, skal den kompetente myndighed i denne stat på passende måde underrette den kompetente myndighed i den stat, som har afgivet oplysningerne, om forholdet.

I tilfælde, hvor en i en af de kontraherende stater bosat person er afgået ved døden og har efterladt sig fast ejendom i en anden af de kontraherende stater eller aktiver anbragt i en virksomhed dér, skal den kompetente myndighed i den førstnævnte stat, så snart kendskab til forholdet er erhvervet, underrette den kompetente myndighed i den anden stat herom.

Inddrivelse af skat

Artikel 13

Afgørelser i skattesager, som ifølge lovgivningen i en af de kontraherende stater

laitoksiilta olevia saamisia sekä tällaisten saamisten korkoja,

d) rojaltilia tai muuta, tekijänoikeuden, patentin, mallin, tavaramerkin tai muun sellaisen oikeuden tai omaisuuden käytöstä toistuvasti suoritettavaa maksua,

e) palkkoja, palkkioita, eläkkeitä ja elinkorkoja,

f) elinkeinotoiminnan yhteydessä saatua vahingon-, vakuutus- ja muuta sellaista korvausta, sekä

g) muita tuloja tai varoja, mikäli tästä on sovittu 20 artiklan mukaisesti.

Jos siinä valtiossa, joka on vastaanottanut tiedot, käy selville, että tiedot eivät vastaa todellisia olosuhteita, on tämän valtion asianomaisen viranomaisen sopivalla tavalla ilmoitettava asiasta sen valtion asianomaiselle viranomaiselle, joka on tiedot antanut.

Milloin sopimusvaltiossa asuva henkilö on kuollut ja häneltä on jäänyt toisessa sopimusvaltiossa olevaa kiinteää omaisuutta tai siellä olevaan liikkeeseen sijoitettuja varoja, on ensiksi mainitun valtion asianomaisen viranomaisen, niin pian kun asiasta on saatu tieto, ilmoitettava tästä toisen valtion asianomaiselle viranomaiselle.

Veron perintä

13 artikla

Veroasiassa annettu päätös, joka sopimusvaltion lainsäädännön mukaan on

nande inrättningar samt räntor på sådana tillgodohavanden.

d) royalty och annan periodiskt utgående avgift för utnyttjande av upphovs rätt, patent, mönster, varumärke eller annan sådan rättighet eller egendom,

e) löner, arvoden, pensioner och livräntor,

f) skade-, försäkrings- och annan sådan ersättning som erhållits i samband med näringsverksamhet, samt

g) andra inkomster eller tillgångar, i den mån överenskommelse träffats därom enligt artikel 20.

Om det i den stat som mottagit upplysningarna framkommer, att upplysningarna icke motsvarar de verkliga förhållandena, skall behörig myndighet i denna stat på lämpligt sätt underätta den behöriga myndigheten i den stat, som lämnat upplysningarna, om förhållandet.

Då person bosatt i en av de avtalsslutande staterna avlidit och efterlämnat fast egendom i annan avtalsslutande stat eller tillgångar nedlagda i rörelse där, skall behörig myndighet i förstnämnda stat, så snart kändedom vunnits om förhållandet, underrätta behörig myndighet i den andra staten därom.

Indrivning av skatt

Artikel 13

Beslut i skatteärende, som enligt lagstiftningen i en av de avtalsslutande sta-

stofnunum, svo og vexti af slíkum innstæðum,

d) hvers konar þóknanir og tímabilsgreiðslur fyrir notkun á höfundarrétti, einkaleyfi, munstri, vörumerki eða öðrum slíkum réttindum eða eignum,

e) vinnulaun, starfslaun, elli- og eftirlaun og lífeyri,

f) skaðabætur, tryggingabætur og aðrar slíkar bætur, sem fengizt hafa í sambandi við atvinnurekstur, svo og

g) aðrar tekjur eða eignir, að svo miklu leyti, sem samkomulag verður um skv. 20. grein.

Ef fram kemur í því ríki, sem fengið hefir upplýsingarnar, að þær séu ekki sannleikanum samkvæmar, skal bært stjórnvald í þessu ríki skýra bæru stjórnvaldi í því ríki, sem upplýsingarnar gaf, á viðeigandi hátt frá aðstæðum.

Þegar maður, búsettur í einu aðildarríkjanna, hefir andazt og látið eftir sig fasteign í öðru aðildarríki eða eignir í atvinnurekstri þar, skal bært stjórnvald í fyrrnefnda ríkinu, strax og það hefir fengið vitneskju um málavexti, tilkynna það bæru stjórnvaldi í siðarnefnda ríkinu.

Innheimta skatta

13. gr.

Úrskurð í skattamáli, sem skv. löggjöf eins af aðildarríkjunum er aðfararhæf-

de institusjoner, samt renter på slike tilgodehavender.

d) royalty og annen periodisk utgående avgift for utnyttelsen av opphavsrett, patent, mønster, varemerke eller annen slik rettighet eller eiendom,

e) lønn, honorarer, pensjoner og livrenter,

f) skade-, forsikrings- og annen lignende erstatning som er oppebåret i samband med næringsvirksomhet, samt

g) andre inntekter eller aktiva i den utstrekning det er truffet avtale om det i henhold til artikkel 20.

Hvis det i den stat som har mottatt opplysninger, viser seg at opplysningene ikke samsvarer med det faktiske forhold, skal den kompetente myndighet i denne stat på passende måte underrette den kompetente myndighet i den stat som har gitt opplysningene om forholdet.

Når en person som er bosatt i en av de kontraherende stater er avgått ved døden og har etterlatt seg fast eiendom i en annen kontraherende stat eller midler som er plassert i en virksomhet der, skal den kompetente myndighet i førstnevnte stat underrette den kompetente myndighet i den annen stat om dette så snart den har fått kjennskap til forholdet.

Inndriving av skatt

Artikkel 13

Avgjørelser i skattesaker, som i henhold til lovgivningen i en av de kontra-

nande inrättningar samt räntor på sådana tillgodehavanden,

d) royalty och annan periodiskt utgående avgift för utnyttjande av upphovs rätt, patent, mönster, varumärke eller annan sådan rättighet eller egendom,

e) löner, arvoden, pensioner och livräntor,

f) skade-, försäkrings- och annan sådan ersättning som erhållits i samband med näringsverksamhet, samt

g) andra inkomster eller tillgångar, i den mån överenskommelse träffats därom enligt artikel 20.

Om det i den stat som mottagit upplysningarna framkommer, att upplysningarna icke motsvarar de verkliga förhållandena, skall behörig myndighet i denna stat på lämpligt sätt underätta den behöriga myndigheten i den stat, som lämnat upplysningarna, om förhållandet.

Då person bosatt i en av de avtalsslutande staterna avlidit och efterlämnat fast egendom i annan avtalsslutande stat eller tillgångar nedlagda i rörelse där, skall behörig myndighet i förstnämnda stat, så snart kännedom vunnits om förhållandet, underrätta behörig myndighet i den andra staten därom.

Indrivning av skatt

Artikel 13

Beslut i skatteärende, som enligt lagstiftningen i en av de avtalsslutande staterna är

er eksigible i denne stat, skal anerkendes som eksigible i en anden kontraherende stat. Bistand til inddrivelse af skat på grundlag af en sådan afgørelse skal iværksættes i sidstnævnte stat på den måde og med iagttagelse af de præskriptionsregler, som gælder for inddrivelse af skat af tilsvarende art ifølge denne stats egen lovgivning.

Den myndighed, som primært begærer bistand til inddrivelse, skal i anmodningen bekræfte, at afgørelsen er eksigibel i egen stat samt angive det tidspunkt, da retten til at inddrive skatten helt eller delvis opfører på grund af præskription ifølge denne stats lovgivning; denne myndigheds kompetence skal bekræftes af en af artikel 4 omfattet myndighed.

Artikel 14

Anmodning om bistand til inddrivelse af skat må kun fremsættes, såfremt skatten ikke kan inddrives i egen stat uden væsentlige vanskeligheder.

Er en skattepligtig eller en anden person, som omfattes af artikel 3, stk. 2, afgået ved døden, må inddrivelse ikke ske med beløb, som overstiger værdien af aktiverne i dødsboet. Er boet skiftet, må hos arvinger eller andre, som har erhvervet aktiver på grund af dødsfaldet, ikke indrives mere end hvad der modsvarer værdien af aktiverne på tidspunktet for erhvervelsen.

täytäntöönpanokelpoinen tässä valtiossa, on tunnustettava täytäntöönpanokelpoiseksi toisessa sopimusvaltiossa. Virka-apua veron perimiseksi tällaisen päätöksen perusteella on viimeksi mainitussa valtiossa annettava siinä järjestyksessä ja niitä vanhentumista koskevia säännöksiä noudattaen, jotka valtion oman lainsäädännön mukaan ovat voimassa vastaavanlaisen veron perimiseen nähden.

Veron perimistä koskevaa virka-apua ensisijaisesti pyytävän viranomaisen on esityksessä todistettava, että päätös on täytäntöönpanokelpoinen sen omassa valtiossa sekä mainittava se ajankohta, jolloin oikeus periä vero lakkaa kokonaan tai osaksi vanhentumisen johdosta tämän valtion lainsäädännön mukaan; tämän viranomaisen toimivalta on 4 artiklassa tarkoitettun viranomaisen todistettava.

14 artikla

Veron perimistä koskeva virka-apuesitys saadan tehdä vain, jollei veroa voida omassa valtiossa periä ilman oleellisia vaikeuksia.

Milloin verovelvollinen tai muu 3 artiklan 2 kappaleessa tarkoitettu henkilö on kuollut, ei saada periä enempää kuin määrä, joka vastaa kuolinpesän varojen arvoa. Milloin pesä on jaettu, ei perilliseltä tai muulta kuolemantapauksen johdosta omaisuutta saaneelta henkilöltä saada periä enempää kuin määrä, joka vastaa omaisuuden arvoa sen saantitietokellä.

terna är exigibelt i denna stat, skall erkännas som exigibelt i annan avtalsslutande stat. Handräckning för indrivning av skatt på grund av sådant beslut skall verkställas i sistnämnda stat i den ordning och med iakttagande av de preskriptionsregler som gäller för indrivning av skatt av motsvarande slag enligt dess egen lagstiftning.

Den myndighet som i första hand begär handräckning för indrivning skall i framställningen intyga att beslutet är exigibelt i den egna staten samt ange den tidpunkt då rätten att uttaga skatten helt eller delvis upphör på grund av preskription enligt denna stats lagstiftning; denna myndighets behörighet skall bestyrkas av myndighet som avses i artikel 4.

Artikel 14

Framställning om handräckning för indrivning av skatt får göras endast om skatten icke kan indrivas i den egna staten utan väsentliga svårigheter.

Har skattskyldig eller annan som avses i artikel 3 andra stycket avlidit, får indrivning ej ske med belopp överstigande värdet av tillgångarna i dödsboet. Är boet skiftat, får av arvinge eller annan som förvärvat egendom på grund av dödsfallet icke indrivas mer än som motsvarar värdet av egendomen vid tiden för förvärvet.

ur í því ríki, skal viðurkenna aðfararhæfan í öðru aðildarríki. Aðstoð við skattheimtu, sem byggð er á slíkum úrskurði, skal veita í siðarnefnda ríkinu á þann hátt og með hliðsjón af þeim fyrningarreglum, sem gilda um innheimtu á samskonar sköttum samkvæmt löggjöf þessa ríkis.

Það stjórnvald, sem í upphafi fer fram á aðstoð við innheimtu, skal í beiðni sinni staðfesta, að úrskurðurinn sé aðfararhæfur í eigin ríki, svo og tilgreina, hvenær réttur til að innheimta skattinn fellur að nokkru eða öllu leyti niður fyrir fyrningu skv. löggjöf þessa ríkis. Heimild þessa stjórnvalds skal staðfest af stjórnvaldi, sem tilgreint er í 4. grein.

14. gr.

Beiðni um aðstoð við innheimtu skatta má því aðeins setja fram, að ekki sé unnt að innheimta skattinn í eigin ríki án verulegra erfiðleika.

Hafi hinn skattskyldi eða annar, sem um getur í 2. mgr. 3. gr., látitz, má eigi innheimta hærri fjárhæð en eignum dánarbúsins nemur. Hafi búi verið skipt, má eigi innheimta hjá erfingjum eða öðrum, sem fengið hafa einhverjar eignir vegna andlátsins, hærri fjárhæð en sem svarar til verðmætis eignarinnar á þeim tíma, sem þessi aðili fékk hana.

herende stater er eksigibelt i denne stat, skal anerkjennes som eksigibelt i en annen kontraherende stat. Bistand til indrivning av skatt på grunnlag av en slik avgjørelse skal iverksettes i den sistnevnte stat på samme måte og under hensyn til de preskripsjonsregler som gjelder for innfordring av tilsvarende skatt i henhold til dens egen lovgivning.

Den myndighet som først begjærer bistand til inndrivning, skal i anmodningen bekrefte at kravet er eksigibelt i dens egen stat, samt oppgi tidspunktet for når retten til å drive inn skatten helt eller delvis er foreldet etter lovgivningen i denne staten. At denne myndighet er rette vedkommende, skal bekreftes av den myndighet som er nevnt i artikkel 4.

Artikkel 14

Anmodning om bistand til inndrivning av skatt skal bare kunne gjøres såfremt skatten ikke kan drives inn i egen stat uten vesentlige vanskeligheter.

Har skattyteren eller andre som er nevnt i artikkel 3, annet ledd, avgått ved døden, skal man ikke drive inn beløp som overstiger verdien av aktiva i dødsboet. Er boet skiftet, kan man ikke innfordre større beløp hos arving eller en annen som har ervervet formue på grunn av dødsfallet, enn det som svarer til verdien av aktiva på det tidspunktet ervervet fant sted.

exigibelt i denna stat, skall erkännas som exigibelt i annan avtalsslutande stat. Handräckning för indrivning av skatt på grund av sådant beslut skall verkställas i sistnämnda stat i den ordning och med iakttagande av de preskriptionsregler som gäller för indrivning av skatt av motsvarande slag enligt dess egen lagstiftning.

Den myndighet som i första hand begär handräckning för indrivning skall i framställningen intyga att beslutet är exigibelt i den egna staten samt ange den tidpunkt då rätten att uttaga skatten helt eller delvis upphör på grund av preskription enligt denna stats lagstiftning; denna myndighets behörighet skall bestyrkas av myndighet som avses i artikel 4.

Artikel 14

Framställning om handräckning för indrivning av skatt får göras endast om skatten icke kan indrivas i den egna staten utan väsentliga svårigheter.

Har skattskyldig eller annan som avses i artikel 3 andra stycket avlidit, får indrivning ej ske med belopp överstigande värdet av tillgångarna i dödsboet. Är boet skiftat, får av arvinge eller annan som förvärvat egendom på grund av dödsfallet icke indrivas mer än som motsvarar värdet av egendomen vid tiden för förvärvet.

Artikel 15

For skat, som skal indrives ifølge denne aftale, gælder i den stat, hos hvilken bistand er begæret, ikke sådan særlig fortrinsret, som dér kan være gældende for denne stats egne skatter.

I sager vedrørende indrivelse af skat ifølge denne aftale må foranstaltninger for at indlede søgsmål ved anden domstol end forvaltningsdomstol eller konkurs ikke indledes i den stat, hos hvilken inddrivelsen begæres, med mindre den kompetente myndighed i denne stat, efter anmodning fra den kompetente myndighed i den stat, som har fremsat anmodningen, udtrykkeligt samtykker i en sådan foranstaltning.

Artikel 16

Ophører, inden en sag vedrørende inddrivelse af skat i henhold til denne aftale er afsluttet, retten til at inddrive skatten helt eller delvis ifølge lovgivningen i den stat, som har begæret bistanden, på grund af betaling, nedsættelse eller ophævelse af skatteansættelsen, lempelse eller af anden årsag, skal den kompetente myndighed i denne stat snarest muligt indtrufne til den kompetente myndighed i den anden stat.

Bestemmelserne i stk. 1 skal finde tilsvarende anvendelse, såfremt henstand med betaling af skatten er indrømmet.

15 artikla

Vero, joka tämän sopimuksen mukaan on perittävä, ei siinä valtiossa, jolta virka-apua on pyydetty, nauti sellaista erityistä etuoikeutta, joka siellä saattaa olla voimassa sen omiin veroihin nähden.

Tämän sopimuksen mukaisessa verojen perimistä koskevassa asiassa ei siinä valtiossa, jolta perimistä on pyydetty, saada ryhtyä toimenpiteisiin oikeudenkäyntimenettelyn aloittamiseksi muussa tuomioistuimessa kuin hallintotuomioistuimessa tai konkurssimenettelyn vireillepanemiseksi, ellei tämän valtion asianomainen viranomainen, esityksen tehneen valtion asianomaisen viranomaisen esityksestä, nimenomaan suostu siihen, että sellaiseen toimenpiteeseen ryhdytään.

16 artikla

Milloin oikeus periä vero lakkaa kokonaan tai osaksi virka-apua pyytäneen valtion lainsäädännön mukaan, ennen kuin tämän sopimuksen mukainen veron perimistä koskeva asia on päätynyt, maksun, taksoituksen (verotuksen) alentamisen tai poistamisen, lyhennyksen tai muun syyn johdosta, on tämän valtion asianomaisen viranomaisen mahdollisimman pian ilmoitettava tapahtumasta toisen valtion asianomaiselle viranomaiselle.

Mitä 1 kappaleessa on määrätty, on vastaavasti sovellettava, milloin on myönnetty veron suorittamisen lykkäystä.

Artikel 15

För skatt, som skall indrivas enligt detta avtal, åtnjutes ej i den stat hos vilken handräckning begärts sådan särskild förmånsrätt som där kan gälla för dess egna skatter.

I ärende angående indrivning av skatt enligt detta avtal får åtgärd för att inleda rättegångsförfarande vid annan domstol än förvaltningsdomstol eller kursförfarande icke vidtagas i den stat hos vilken indrivning begärts, med mindre behörig myndighet i denna stat, efter framställning av den behöriga myndigheten i den stat som gjort framställningen, uttryckligen samtycker till sådan åtgärd.

Artikel 16

Upphör, innan ärende angående indrivning av skatt enligt detta avtal avslutats, rätten att uttaga skatten helt eller delvis enligt lagstiftningen i den stat som begärt handräckningen på grund av betalning, nedsättning eller undanröjande av taxering (beskattning), avkortning eller annan anledning, skall den behöriga myndigheten i denna stat snarest möjligt anmäla det inträffade till den behöriga myndigheten i den andra staten.

Bestämmelserna i första stycket skall äga motsvarande tillämpning i fall då anstånd med betalning av skatten medgivits.

15. gr.

Við innheimtu skatta skv. samningi þessum gildir eigi í því ríki, þar sem aðstoðar er beiðzt, sá sérstaki forgangsréttur, sem þar kann að gilda um skatta þess ríkis.

Í málum varðandi innheimtu á skatti skv. samningi þessum er eigi heimilt að hefja málsókn fyrir öðrum dómstóli en stjórnvaldadómstóli eða krefjast gjaldþrotaskipta í því ríki, þar sem óskað er innheimtu, nema bært stórvald í þessu ríki hafi gefið skýrt samþykki til slíkra aðgerða að beiðni bærs stjórnvalds í því ríki, sem aðstoðar óskar.

16. gr.

Fari svo, áður en máli um innheimtu á skatti skv. samningi þessum er lokið, að réttur til að innheimta skattinn falli að nokkru eða öllu leyti niður skv. löggjöf þess ríkis, sem aðstoðar hefir óskað, vegna greiðslu, lækkunar eða niðurfellingar skattaálagningar, ívilnunar eða af öðrum ástæðum, þá skal bært stjórnvald í þessu ríki tilkynna þetta bæru stjórnvaldi í hinu ríkinu svo fljótt sem auðið er.

Ákvæðum 1. mgr. skal beitt á sama hátt þegar veittur hefir verið greiðslufrestur á skattinum.

Artikkel 15

For skatt som skal inn-drives etter denne avtalen, gjelder ikke den særskilte fortrinnsrett som kan være vedtatt for egne skatter i den stat som er bedt om å yte bistand.

I saker om inndriving av skatt etter denne avtale må det ikke innledes søksmål ved annen domstol enn forvaltningsdomstol eller begjæres konkurs i den stat det er begjært bistand til inndriving, med mindre den kompetente myndighet i denne stat etter anmodning fra den kompetente myndighet i den stat som har anmodet om bistand, uttrykkelig samtykker i slike tiltak.

Artikkel 16

Opphører retten til å drive inn skatten helt eller delvis etter lovgivningen i den stat som har begjært bistanden på grunn av betaling, nedsettelse eller opphevelse av ligningen, avkortning eller av andre årsaker før saken om inndriving av skatten i henhold til denne avtale er avsluttet, skal den kompetente myndighet i denne stat snarest mulig meddele det inntrufne til den kompetente myndighet i den annen stat.

Bestemmelsene i første ledd skal gjelde tilsvarende når det blir gitt utsettelse med betaling av skatten.

Artikel 15

För skatt, som skall in-drivas enligt detta avtal, åtnjutes ej i den stat hos vilken handräckning begärts sådan särskild förmånsrätt som där kan gälla för dess egna skatter.

I ärende angående inddrivning av skatt enligt detta avtal får åtgärd för att inleda rättegångsförfarande vid annan domstol än förvaltningsdomstol eller konkursförfarande icke vidtagas i den stat hos vilken inddrivning begärts, med mindre behörig myndighet i denna stat, efter framställning av den behöriga myndigheten i den stat som gjort framställningen, uttryckligen samtycker till sådan åtgärd.

Artikel 16

Upphör, innan ärende angående inddrivning av skatt enligt detta avtal avslutats, rätten att uttaga skatten helt eller delvis enligt lagstiftningen i den stat som begärt handräckningen på grund av betalning, nedsättning eller undanröjande av taxering (beskattning), avkortning eller annan anledning, skall den behöriga myndigheten i denna stat snarest möjligt anmäla det inträffade till den behöriga myndigheten i den andra staten.

Bestämmelserna i första stycket skall äga motsvarande tillämpning i fall då anstånd med betalning av skatten medgivits.

Artikel 17

Når inddrivelse ifølge denne aftale er sket i en af staterne, og det inddrevne beløb er kommet inddrivelsesmyndigheden i denne stat i hænde, er denne stat ansvarlig for det inddrevne beløb over for den stat, som har begæret inddrivelsen.

Særlige bestemmelser

Artikel 18

For så vidt angår forespørgsler, oplysninger, erklæringer og andre meddelelser, som i henhold til denne aftale fremkommer til en af staterne, skal de i henhold til denne stats lovgivning gældende bestemmelser om tavshedspligt og dokumenters hemmeligholdelse finde anvendelse.

Artikel 19

For bistand i henhold til denne aftale er den stat, som har begæret bistanden, kun pligtig at erstatte omkostninger for sådant søgsmål ved anden domstol end forvaltningsdomstol eller konkurs i denne anden stat, som er foranlediget af bistanden.

Artikel 20

De kompetente myndigheder i de kontraherende stater kan indgå yderligere overenskomst for at gennemføre bestemmelserne i denne aftale. De kan særligt indgå overenskomst om udveksling af oplysninger i henhold til artikel 12 g), om mindstebeløb, som anmodning om inddrivelse skal an-

17 artikla

Kun tämän sopimuksen mukainen periminen on tapahtunut sopimusvaltiossa ja peritty määrä on saapunut tämän valtion perimisviranomaiselle, tämä valtio on perimistä pyytäneelle valtiolle vastuussa peritystä määrästä.

Erinäisiä määräyksiä

18 artikla

Kyselyihin, tietoihin, ilmoituksiin ja muihin tiedonantoihin, jotka valtio tämän sopimuksen mukaisesti vastaanottaa, sovelletaan tämän valtion lainsäädännön mukaan voimassa olevia salassapitomääräyksiä.

19 artikla

Tämän sopimuksen mukaista virka-apua pyytänyt valtio on velvollinen korvaamaan vain ne kustannukset, joka virka-avusta aiheutuvat toisessa valtiossa oikeudenkäyntimenettelystä muussa tuomioistuimessa kuin hallintotuomioistuimessa tai konkurssimenettelyssä.

20 artikla

Sopimusvaltioiden asianomaiset viranomaiset voivat tehdä täydentäviä sopimuksia tämän sopimuksen määräysten toteuttamiseksi. Eriyisesti ne voivat sopia tietojen vaihdosta 12 artiklan g) kohdan mukaan, vähimmäismäärästä, jota perimistä koskeva esitys saa tarkoittaa, veroja ja maksuja

Artikel 17

Når indrivning enligt detta avtal skett i en av staterna och indrivet belopp kommit indrivningsmyndighet i denna stat tillhanda, är den staten ansvarig gentemot den stat som begärt indrivningen för det indrivna beloppet.

Särskilda bestämmelser

Artikel 18

Beträffande förfrågningar, upplysningar, uppgifter och andra meddelanden, som enligt detta avtal ingår till en av staterna, tillämpas de sekretessbestämmelser som gäller enligt lagstiftningen i denna stat.

Artikel 19

För handräckning enligt detta avtal är den stat som begärt handräckningen skyldig ersätta kostnad endast för sådant rättegångsförfarande vid annan domstol än förvaltningsdomstol eller konkursförfarande i den andra staten, som föranledes av handräckningen.

Artikel 20

De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna kan träffa ytterligare överenskommelse för att genomföra bestämmelserna i detta avtal. De kan särskilt överenskomma om utbyte av upplysningar enligt artikel 12 g), om minsta belopp, som framställning om indrivning får avse, om hand-

17. gr.

Pegar innheimta skv. samningi þessum hefir átt sér stað í einu ríkjanna og innheimt fé hefir borizt innheimtustjórnvaldi í þessu ríki, er það ríki ábyrgt fyrir hinu innheimta fé gagnvart því ríki, sem innheimtu óskaði.

Sérstök ákvæði

18. gr.

Um fyrirspurnir, upplýsingar, yfirlýsingar og aðrar tilkynningar, sem samkvæmt samningi þessum berast til einhvers ríkjanna, skal beita þeim ákvæðum um þagnarskyldu og skjaleynd, sem gilda samkvæmt lögjöf þessa ríkis.

19. gr.

Fyrir aðstoð samkvæmt þessum samningi er því ríki, sem aðstoðar óskaði, aðeins skylt að greiða kostnað, sem af aðstöðinni leiddi, við málsókn fyrir öðrum dóstólum en stjórnvaldadómstólum og af gjaldþrotameðferð.

20. gr.

Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum geta gert með sér ýtarlegra samkomulag um framkvæmd ákvæða þessa samnings. Þau geta einkum gert með sér samkomulag um skipti á upplýsingum samkvæmt 12. gr. g), um lágmarksfjárhæðir, sem æskja má innheimtu á, um aðstoð varðandi skatta og

Artikkel 17

Når inndriving etter denne avtale er skjedd i en av statene, og det beløp som er drevet inn er kommet til innfordringsmyndighetene i denne stat, er denne stat ansvarlig overfor den annen stat for det inndrevne beløp.

Særlige bestemmelser

Artikkel 18

Med hensyn til forespørsler, opplysninger, oppgaver og andre meddelelser som etter denne avtale er motatt av en av statene, skal bestemmelsene om taushetsplikt o.l. som gjelder etter lovgivningen i denne staten, få tilsvarende anvendelse.

Artikkel 19

For bistand etter denne avtale, er den stat som har begært bistanden, bare pliktig til å erstatte omkostninger vedrørende bistanden i den andre staten som er påløpet ved søksmål ved annen domstol enn forvaltningsdomstol, eller ved konkurs.

Artikkel 20

De kompetente myndigheter i de kontraherende stater kan inngå ytterligere overenskomst for å gjennomføre bestemmelsene i denne avtale. De kan særskilt inngå avtale om utveksling av opplysninger i henhold til artikkel 12 g), om minstebeløp for anmodning om inndriving, om bi-

Artikel 17

När indrivning enligt detta avtal skett i en av staterna och indrivet belopp kommit indrivningsmyndighet i denna stat tillhanda, är den staten ansvarig gentemot den stat som begärt indrivningen för det indrivna beloppet.

Särskilda bestämmelser

Artikel 18

Beträffande förfrågningar, upplysningar, uppgifter och andra meddelanden, som enligt detta avtal ingår till en av staterna, tillämpas de sekretessbestämmelser som gäller enligt lagstiftningen i denna stat.

Artikel 19

För handräckning enligt detta avtal är den stat som begärt handräckningen skyldig ersätta kostnad endast för sådant rättegångsförfarande vid annan domstol än förvaltningsdomstol eller konkursförfarande i den andra staten, som föranledes av handräckningen.

Artikel 20

De behöriga myndigheter i de avtalsslutande staterna kan träffa ytterligare överenskommelse för att genomföra bestämmelserna i detta avtal. De kan särskilt överenskomma om utbyte av upplysningar enligt artikel 12 g), om minsta belopp, som framställning om indrivning får avse, om hand-

gå, om bistand vedrørende skatter og afgifter i henhold til artikel 2 c), d) og e) og om opkrævning af skat i særlige tilfælde, f. eks. vedrørende såkaldte græsegængere, samt vedrørende renter, søgsmålsomkostninger, bøder og andre lignende beløb, som pålægges i forbindelse med beskatning eller inddrivelse, om fastsættelse af kurs for omregning af beløb, som skal indrives, samt om afregning af inddrevne beløb.

Såfremt vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål opstår mellem to eller flere af de kontraherende stater vedrørende fortolkning eller anvendelse af denne aftale, skal de kompetente myndigheder i disse stater forhandle med henblik på at løse spørgsmålet gennem særlig overenskomst. Resultatet af sådanne forhandlinger skal snarest meddeles de kompetente myndigheder i de øvrige kontraherende stater.

Såfremt den kompetente myndighed i en af de kontraherende stater finder, at forhandlinger vedrørende spørgsmålet om fortolkning eller anvendelse af denne aftale bør ske mellem de kompetente myndigheder i samtlige de kontraherende stater, skal sådanne forhandlinger finde sted på begæring af denne stat.

Artikel 21

Denne aftale finder ikke anvendelse for Danmarks vedkommende: på Færøerne og i Grønland;

koskevasta virka-avusta 2 artiklan c), d) ja e) kohdan mukaan ja veron kannosta eräissä tapauksissa, esim. n.s. rajankävijöiden osalta, sekä koroista, oikeudenkäyntikuluista, uhkasakoista ja muista sellaisista, verotuksen tai perimisen yhteydessä menevistä maksuista, perittäviä määriä muunnettavissa sovellettavan kurssin vahvistamisesta sekä perittyjen määrien tilittämisestä.

Jos kahden tai useamman sopimusvaltion välillä syntyy vaikeuksia tai epätietoisuutta tämän sopimuksen tulkinnasta tai soveltamisesta, näiden valtioiden asianomaisten viranomaisten on neuvoteltava keskenään kysymyksen ratkaisemiseksi erityisin sopimuksin. Neuvottelujen tulokset on mahdollisimman pian annettava tiedoksi muiden sopimusvaltioiden asianomaisille viranomaisille.

Milloin sopimusvaltion asianomainen viranomainen katsoo, että kaikkien sopimusvaltioiden asianomaisten viranomaisten on neuvoteltava keskenään tämän sopimuksen tulkinnasta tai soveltamisesta, neuvottelut on käytävä tämän valtion pyynnöstä.

21 artikla

Tätä sopimusta ei sovelleta

Norjan osalta: Huippuvuorilla eikä Jan Mayenilla, eikä myöskään Norjan Euroopan ulkopuolella olevissa alusmaissa;

räkning beträffande skatter och avgifter enligt artikel 2 c), d) och e) och om uppbörd av skatt i vissa fall, t. ex. i fråga om s. k. gränsgångare, samt beträffande räntor, rättegångskostnader, viten och andra liknande belopp, som utgår i samband med beskattning eller indrivning, om fastställande av kurs för omräkning av belopp, som skall indrivnas, samt om redovisning av indrivna belopp.

Om svårigheter eller tvivelsmål uppkommer mellan två eller flera av de avtalslutande staterna rörande tolkning eller tillämpning av detta avtal, skall de behöriga myndigheterna i dessa stater överlägga för att söka lösa frågan genom särskild överenskommelse. Resultatet av sådana överläggningar skall snarast delges behöriga myndigheter i övriga avtalslutande stater.

Finner behörig myndighet i en av de avtalslutande staterna att överläggningar i fråga om tolkning eller tillämpning av detta avtal bör ske mellan de behöriga myndigheterna i samtliga avtalslutande stater, skall sådana överläggningar äga rum på begäran av denna stat.

Artikel 21

Detta avtal skall icke tillämpas

för Danmarks vidkommande: på Färöarna och i Grönland;

gjöld samkvæmt 2. gr. c), d) og e) og um innheimtu skatta í sérstökum tilvikum, t. d. vegna þeirra, sem sækja vinnu yfir landamæri, ennfremur um vexti, málskostnað, féviti og aðrar þess háttar greiðslur, sem á eru lagðar við skattaálagningu eða innheimtu, um ákvörðun á gengi við umreikning á fjárhæðum, sem innheimta á, svo og um reikningsskil á innheimtu fé.

Komi upp erfiðleikar eða vafi milli tveggja eða fleiri aðildarríkja um túlkun eða framkvæmd á samningi þessum, skulu bær stjórnvöld í þessum ríkjum eiga með sér viðræður til þess að reyna að leysa málið með sérstöku samkomulagi. Niðurstöður slíkra viðræðna skal tilkynna bærum stjórnvöldum í öðrum aðildarríkjum svo fljótt sem unnt er.

Telji bær stjórnvöld í einu aðildarríkjanna, að viðræður um túlkun eða framkvæmd á samningi þessum eigi að fara fram milli bærri stjórnvalda í öllum aðildarríkjunum, skulu slíkar viðræður fara fram samkvæmt ósk þessa ríkis.

stand vedrørende skatter og avgifter etter artikkel 2 c), d) og e) og om oppkreving av skatt i visse tilfelle, f. eks. vedrørende såkalte grensejengere, samt vedrørende renter, rettergangsomkostninger, bøter og andre lignende beløp som utskrives i samband med beskatning eller inndriving, om fastsetting av kurs for omregning av beløp som skal inndrives samt om avregning av beløp som er drevet inn.

Hvis det oppstår vanskeligheter eller tvilsspørsmål mellom to eller flere av de kontraherende stater om tolkningen eller anvendelsen av denne avtale, skal de kompetente myndigheter i disse statene forhandle for å forsøke å løse spørsmålene gjennom særskilt avtale. Resultatet av slike forhandlinger skal snarest meddeles de kompetente myndigheter i de øvrige kontraherende stater.

Finner den kompetente myndighet i en av de kontraherende stater at forhandlinger om spørsmål om tolkning eller anvendelse av denne avtale bør skje mellom kompetente myndigheter i samtlige kontraherende stater, skal slike forhandlinger finne sted på anmodning fra denne stat.

räkning beträffande skatter och avgifter enligt artikel 2 c), d) och e) och om uppbörd av skatt i vissa fall, t. ex. i fråga om s. k. gränsgångare, samt beträffande räntor, rättgångskostnader, viten och andra liknande belopp, som utgår i samband med beskattning eller indrivning, om fastställande av kurs för omräkning av belopp, som skall indrivas, samt om redovisning av indrivna belopp.

Om svårigheter eller tvivelsmål uppkommer mellan två eller flera av de avtalslutande staterna rörande tolkning eller tillämpning av detta avtal, skall de behöriga myndigheterna i dessa stater överlägga för att söka lösa frågan genom särskild överenskommelse. Resultatet av sådana överläggningar skall snarast delges behöriga myndigheter i övriga avtalslutande stater.

Finner behörig myndighet i en av de avtalslutande staterna att överläggningar i fråga om tolkning eller tillämpning av detta avtal bör ske mellan de behöriga myndigheterna i samtliga avtalslutande stater, skall sådana överläggningar äga rum på begäran av denna stat.

21. gr.

Samningi þessum skal eigi beita

að því er Danmörku varðar: í Færeyjum og á Grænlandi;

Artikkel 21

Denne avtale skal ikke få anvendelse

for Norges vedkommende på Svalbard og Jan Mayen samt de norske besittelser utenfor Europa,

Artikel 21

Detta avtal skall icke tillämpas

för Danmarks vidkommande: på Färöarna och i Grönland;

for Norges vedkommende: på Svalbard og Jan Mayen samt på de norske besiddelser uden for Europa.

Artikel 22

Denne aftale træder i kraft fra begyndelsen af det kalenderår, som følger nærmest efter det år, da samtlige kontraherende stater har meddelt det svenske udenrigsdepartement, at de konstitutionelle foranstaltninger, som er nødvendige for aftalens ikrafttrædelse er gennemført. Det svenske udenrigsdepartement underretter de øvrige kontraherende stater om modtagelsen af disse meddelelser.

Artikel 23

Efter at denne aftale er trådt i kraft, skal dens bestemmelser anvendes på sager, som er indkommet efter ikrafttrædelsen til den kompetente myndighed i den stat, til hvilken anmodningen er rettet.

Nedennævnte aftaler skal ophøre med at gælde og skal sidste gang anvendes for så vidt angår sager, som er indkommet til den kompetente myndighed i den stat, til hvilken begæringen er rettet før ikrafttrædelsen af denne aftale:

Aftale af 10. marts 1943 mellem Finland og Sverige om bistand i skattesager;

Aftale af 17. december 1949 mellem Norge og Sverige om bistand i skattesager;

Aftale af 27. oktober 1953 mellem Danmark og Sverige om bistand i skattesager;

Tanskan osalta: Färsaarilla eikä Grönlannissa.

22 artikla

Tämä sopimus tulee voimaan sitä vuotta lähinnä seuraavan kalenterivuoden alusta alkaen, jona kaikki sopimusvaltiot ovat ilmoittaneet Ruotsin ulkoasiaindepartementille, että sopimuksen voimaantulon vaatimat valtiosännön mukaiset toimenpiteet on suoritettu. Ruotsin ulkoasiaindepartementti ilmoittaa muille sopimusvaltioille näiden ilmoitusten vastaanottamisesta.

23 artikla

Tämän sopimuksen voimaantultua on sen määräyksiä sovellettava asioihin, jotka ovat voimaantulon jälkeen saapuneet sen valtion, jolle esitys osoitetaan, asianomaiselle viranomaiselle.

Jäljempänä mainitut sopimukset lakkaavat olemasta voimassa ja niitä sovelletaan viimeisen kerran asioihin, jotka ovat saapuneet sen valtion, jolle esitys osoitetaan, asianomaiselle viranomaiselle ennen tämän sopimuksen voimaantuloa:

Suomen ja Ruotsin välillä virka-avusta veroasioissa 10 päivänä maaliskuuta 1943 tehty sopimus;

Norjan ja Ruotsin välillä virka-avusta veroasioissa 17 päivänä joulukuuta 1949 tehty sopimus;

Ruotsin ja Tanskan välillä virka-avusta veroasioissa 27 päivänä lokakuuta 1953 tehty sopimus;

för Norges vidkommande: på Svalbard och Jan Mayen samt de norska besittningarna utom Europa.

Artikel 22

Detta avtal träder i kraft med ingången av det kalenderår som följer närmast efter det år då samtliga avtalsslutande stater meddelat det svenska utrikesdepartementet att de konstitutionella åtgärder som kräves för avtalts ikraftträdande genomförts. Det svenska utrikesdepartementet underrättar de övriga avtalsslutande staterna om mottagandet av dessa meddelanden.

Artikel 23

Sedan detta avtal trätt i kraft skall dess bestämmelser tillämpas på ärenden som inkommit efter ikraftträdandet till den behöriga myndigheten i den stat till vilken framställningen riktas.

Nedanstående avtal skall upphöra att gälla och skall sista gången tillämpas beträffande ärenden som inkommit till den behöriga myndigheten i den stat till vilken framställningen riktas före ikraftträdandet av detta avtal:

Avtal den 10 mars 1943 mellan Finland och Sverige angående handräckning i skatteärenden;

Avtal den 17 december 1949 mellan Norge och Sverige angående handräckning i skatteärenden;

Avtal den 27 oktober 1953 mellan Danmark och Sverige angående handräckning i skatteärenden;

að því er Noreg varðar: á Svalbarða og Jan Mayen svo og á hinum norsku landsvæðum utan Evrópu.

22. gr.

Samningur þessi öðlast gildi við upphaf þess almanaksárs, sem næst kemur eftir því ári, er öll aðildarríkin hafa tilkynnt sænska utanríkisráðuneytinu, að uppfylltar hafi verið þær stjórnskipulegu kröfur, sem gerðar eru til gildistöku þessa samnings. Sænska utanríkisráðuneytið tilkynnir hinum aðildarríkjunum um móttöku þessara tilkynninga.

23. gr.

Þegar samningur þessi hefir tekið gildi, skal ákvæðum hans beitt um mál, sem borizt hafa eftir gildistöku til viðkomandi stjórnvalds í því ríki, sem beiðni er beint til.

Eftirfarandi samningar skulu falla úr gildi, og skal síðast beita þeim við mál, sem borizt hafa viðkomandi stjórnvaldi í því ríki, sem beiðni er beint til, fyrir gildistöku þessa samnings:

Samningur, dags. 10. marz 1943, milli Finnlands og Svíþjóðar um aðstoð í skattamálum;

Samningur, dags. 17. desember 1949, milli Noregs og Svíþjóðar um aðstoð í skattamálum;

Samningur, dags. 27. október 1953, milli Danmerkur og Svíþjóðar um aðstoð í skattamálum;

for Danmarks vedkommende på Færøylene og på Grønland.

Artikkel 22

Denne avtale trer i kraft ved begynnelsen av det kalenderår som følger nærmest etter det år da samtlige kontraherende stater meddeler det svenske utenriksdepartementet at de forfatningsmessige tiltak som kreves for avtalens ikrafttredelse, er gjennomført. Det svenske utenriksdepartement meddeler de øvrige kontraherende stater om mottagelsen av disse meldinger.

Artikkel 23

Etter at denne avtale er trådt i kraft skal dens bestemmelser få anvendelse på saker som etter ikrafttredelsen er kommet inn til den kompetente myndighet i den stat som anmodningen er rettet til.

De avtaler som er nevnt nedenfor, skal opphøre å gjelde og skal siste gang få anvendelse på saker som er kommet inn til den kompetente myndighet i den stat som anmodningen er rettet til før ikrafttredelsen av denne avtale:

Avtale av 10. mars 1943 mellom Finland og Sverige om bistand i skattesaker;

Avtale av 17. desember 1949 mellom Norge og Sverige om bistand i skattesaker;

Avtale av 27. oktober 1953 mellom Danmark og Sverige om bistand i skattesaker;

för Norges vidkommande: på Svalbard och Jan Mayen samt de norska besittningarna utom Europa.

Artikel 22

Detta avtal träder i kraft med ingången av det kalenderår som följer närmast efter det år då samtliga avtalsslutande stater meddelat det svenska utrikesdepartementet att de konstitutionella åtgärder som kräves för avtalets ikraftträdande genomförts. Det svenska utrikesdepartementet underlättar de övriga avtalsslutande staterna om mottagandet av dessa meddelanden.

Artikel 23

Sedan detta avtal trätt i kraft skall dess bestämmelser tillämpas på ärenden som inkommit efter ikraftträdandet till den behöriga myndigheten i den stat till vilken framställningen riktar.

Nedanstående avtal skall upphöra att gälla och skall sista gången tillämpas beträffande ärenden som inkommit till den behöriga myndigheten i den stat till vilken framställningen riktar före ikraftträdandet av detta avtal:

Avtal den 10 mars 1943 mellan Sverige och Finland angående handräckning i skatteärenden;

Avttal den 17 december 1949 mellan Sverige och Norge angående handräckning i skatteärenden;

Avtal den 27 oktober 1953 mellan Sverige och Danmark angående handräckning i skatteärenden;

Aftale af 29. marts 1954 mellem Finland og Norge om bistand i skattesager;

Aftale af 18. juli 1955 mellem Danmark og Finland om bistand i skatte-sager; samt

Aftale af 23. maj 1956 mellem Danmark og Norge om bistand i skattesager.

Artikel 24

Denne aftale skal forblive i kraft uden tidsbegrænsning, men de kontraherende stater kan ad diplomatisk vej opsige aftalen ved underretning til enhver af de andre kontraherende stater senest 6 måneder før udgangen af et kalenderår. Er opsigelsesfristen iagttaget, ophører aftalen at gælde i forholdet mellem den stat, som har foretaget opsigelsen og de øvrige kontraherende stater med kalenderårets udgang.

Anmodning om bistand, som er indkommet til den kompetente myndighed i den stat, til hvilken anmodningen er rettet inden aftalen er ophørt med at gælde, skal efterkommes i overensstemmelse med aftalens bestemmelser.

Aftalen skal deponeres i det svenske udenrigsdepartement og bekræftede afskrifter skal af det svenske udenrigsdepartement tilstilles hver af de kontraherende staters regeringer.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, dertil behørigt bemyndigede, undertegnet denne aftale og forsynet samme med deres segl.

Suomen ja Norjan välillä virka-avusta veroasioissa 29 päivänä maaliskuuta 1954 tehty sopimus;

Suomen ja Tanskan välillä virka-avusta veroasioissa 18 päivänä heinäkuuta 1955 tehty sopimus; sekä

Norjan ja Tanskan välillä virka-avusta veroasioissa 23 päivänä toukokuuta 1956 tehty sopimus.

24 artikla

Tämä sopimus on voimassa ilman aikarajoitusta, mutta sopimusvaltio voi irtisanoa sopimuksen diplomaattitietse ilmoittamalla tästä muille sopimusvaltioille viimeistään kuusi kuukautta ennen kalenterivuoden päättymistä. Jos irtisanomisaikaa on noudatettu, sopimus lakkaa olemasta voimassa irtisanomisen toimitaneen valtion ja muiden sopimusvaltioiden välillä kalenterivuoden päättyessä.

Virka-apua koskevaan esitykseen, joka ennen kuin sopimus on lakannut olemasta voimassa, on saapunut sen valtion, jolle esitys on osoitettu, asianomaiselle viranomaiselle, on suostuttava sopimuksen määräysten mukaisesti.

Sopimus on talletettava Ruotsin ulkoasiaindepartementtiin ja on Ruotsin ulkoasiaindepartementin toimitettava oikeaksi todistetut jäljennökset siitä kullekin sopimusvaltion hallitukselle.

Tämän vakuudeksi ovat allekirjoittaneet, siihen asianmukaisesti valtuutettuina, allekirjoittaneet tämän sopimuksen ja varustaneet sen sineteillään.

Avtal den 29 mars 1954 mellan Finland och Norge angående handräckning i skatteärenden;

Avtal den 18 juli 1955 mellan Finland och Danmark angående handräckning i skatteärenden; samt

Avtal den 23 maj 1956 mellan Danmark och Norge om handräckning i skatteärenden.

Artikel 24

Detta avtal skall förbli i kraft utan tidsbegränsning men avtalsslutande stat kan på diplomatisk väg uppsäga avtalet genom underrättelser till envar av de andra avtalsslutande staterna senast sex månader före utgången av ett kalenderår. Har uppsägningstiden iakttagits upphör avtalet att gälla i förhållandet mellan den stat som verkställt uppsägningen och övriga avtalsslutande stater med kalenderårets utgång.

Framställning om handräckning, som inkommit till behörig myndighet i den stat till vilken framställningen riktats innan avtalet upphört att gälla, skall efterkommas i enlighet med avtalets bestämmelser.

Avtalet skall vara deponerat i det svenska utrikesdepartementet och bestyrkta avskrifter skall av det svenska utrikesdepartementet tillställas var och en av de avtalsslutande staternas regeringar.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, undertecknat detta avtal och försett detsamma med sina sigill.

Samningur, dags. 29. marz 1954, milli Finnlands og Noregs um aðstoð í skattamálum;

Samningur, dags. 18. júlí 1955, milli Danmerkur og Finnlands um aðstoð í skattamálum; og

Samningur, dags. 23. maí 1956, milli Danmerkur og Noregs um aðstoð í skattamálum.

24. gr.

Samningur þessi gildir án tímatakmörkunar, en hvert aðildarríki getur sagt honum upp eftir diplómátskum leiðum með tilkynningu til sérhvers hinna aðildarríkja í síðasta lagi sex mánuðum fyrir lok almanaksárs. Hafi ákvæðanna um uppsagnartíma verið gætt, fellur samningurinn úr gildi í samskiptum milli þess ríkis, sem sagt hefir honum upp, og annarra aðildarríkja frá og með lokum þess almanaksárs.

Hafi beiðni um aðstoð borizt bæru stjórnvaldi í því ríki, sem aðstoðar er óskað í, áður en samningurinn fellur úr gildi, skal farið með hana samkvæmt ákvæðum samningsins.

Samningurinn skal varðveittur í utanríkisráðuneyti Svíþjóðar, og sænska utanríkisráðuneytið skal senda ríkisstjórn hvers aðildarríkis staðfest endurrit.

Til staðfestingar þessu hafa undirritaðir fulltrúar, sem til þess hafa fullgilt umboð, ritað undir þennan samning og sett við innsigli sín.

Avtale av 29. mars 1954 mellom Norge og Finland om bistand i skattesaker;

Avtale av 18. juli 1955 mellom Danmark og Finland om bistand i skattesaker;

Avtale av 23. mai 1956 mellom Norge og Danmark om bistand i skattesaker.

Artikkel 24

Denne avtale skal være i kraft uten tidsbegrensning, men de kontraherende stater kan på diplomatisk vei si opp avtalen ved underretning til hver av de andre kontraherende stater senest seks måneder før utgangen av et kalenderår. Er oppsigelsesfristen iakttatt, opphører avtalen å gjelde i forholdet mellom den stat som har sagt opp avtalen og de øvrige kontraherende stater ved utgangen av kalenderåret.

Anmodning om bistand som er kommet inn til kompetent myndighet i den stat som anmodningen er rettet til innen avtalen opphører å gjelde, skal etterkommes i henhold til avtalens bestemmelser.

Avtalen skal være deponert i det svenske utenriksdepartementet som vil oversende bekreftede avskrifter til hver av de kontraherende staters regjeringer.

Til bekreftelse av dette har undertegnede, som er behørig bemyndiget, undertegnet denne avtale og forsynt den med deres segl.

Avtal den 29 mars 1954 mellan Finland och Norge angående handräckning i skatteärenden;

Avtal den 18 juli 1955 mellan Danmark och Finland angående handräckning i skatteärenden; samt

Avtal den 23 maj 1956 mellan Danmark och Norge om handräckning i skatteärenden.

Artikel 24

Detta avtal skall förbli i kraft utan tidsbegränsning men avtalsslutande stat kan på diplomatisk väg uppsäga avtalet genom underrettelser till envar av de andra avtalsslutande staterna senast sex månader före utgången av ett kalenderår. Har uppsägningstiden iakttagits upphör avtalet att gälla i förhållandet mellan den stat som verkställt uppsägningen och övriga avtalsslutande stater med kalenderårets utgång.

Framställning om handräckning, som inkommit till behörig myndighet i den stat till vilken framställningen riktats innan avtalet upphört att gälla, skall efterkommas i enlighet med avtalets bestämmelser.

Avtalet skall vara deponerat i det svenska utrikesdepartementet och bestyrkta avskrifter skall av det svenska utrikesdepartementet tillställas var och en av de avtalsslutande staternas regeringar.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, undertecknat detta avtal och försett detsamma med sina sigill.

Udfærdiget i Stockholm i et eksemplar på det danske, det finske, det islandske, det norske og det svenske sprog, idet der på det svenske sprog er udfærdiget to tekster, en for Finland og en for Sverige, hvilke samtlige tekster har lige gyldighed, den 9. november 1972.

Tehty Tukholmassa 9 päivänä marraskuuta 1972 yhtenä suomen-, islannin-, norjan-, ruotsin- ja tanskan-kielisenä kappaleena, jossa ruotsin kielellä on kaksi tekstiä, toinen Suomea ja toinen Ruotsia varten, kaikkien tekstien ollessa yhtä todistusvoimaiset.

Som skedde i Stockholm i ett exemplar på finska, danska, isländska, norska och svenska språken, varvid på svenska språket utfärdades två texter, en för Finland och en för Sverige, vilka samtliga texter har lika vitsord, den 9 november 1972.

E. Schram-Nielsen

Max Jakobson

Gert í Stokkhólmi í einu eintaki á hverju þessara mála: íslenzku, dönsku, finnsku, norsku og sænsku, og eru sænsku textarnir tveir, annar fyrir Finnland, hinn fyrir Svíþjóð, og skulu allir textar jafngildir, hinn 9. nóvember 1972.

Utfærdigjet i Stockholm i et eksemplar på norsk, dansk, finsk, islandsk og svensk, hvorav det på svensk er utfærdigjet to tekster, en for Finland og en for Sverige, slik at samtlige tekster har samme gyldighet, den 9. november 1972.

Som skedde i Stockholm i ett exemplar på svenska, danska, finska, isländska och norska språken, varvid på svenska språket utfärdades två texter, en för Sverige och en för Finland, vilka samtliga texter har lika vitsord, den 9 november 1972.

Sveinn Björnsson

Henr. A. Broch

Sven-Eric Nilsson

